

The background of the entire page is a repeating pattern of pink hearts and dotted lines. The hearts are in various shades of pink, some solid and some with a dotted pattern. The dotted lines are also in shades of pink and form a grid-like structure. The overall color palette is soft and romantic.

Marija Reljan

KOCKA JE BAČENA

www.ljubavusiframa.com

Instagram ljubavusiframa

www.issuu.com/ljubavusiframa

.....

Šta da radite kad vas muškarac obožava? Uživajte u tom obožavanju, nemojte ni slučajno da se opirete. Možda onaj koga vi budete voljele neće toliko voljeti vas. I onda nikad nećete imati prilike saznati kako je to kad vas neko voli do daske... A od takvih sjećanja može lijepo da se živi u zrelim godinama...

POGLAVLJE 1.

Dvije žene su se u napetoj tišini vozile kolima. Starija je svako malo zabrinuto pogledavala lijepu crnku duge valovite kose za volanom. Naelektrisanu tišinu prekinu zvonjava telefona.

- Alo... - javi se nerado.

- Ema draga pa gdje si ti? Lela je. Tri dana te nisam vidjela da prolaziš ispred lokala.

- Imala sam nekih obaveza...

- Svrati danas do mene, nešto sam ti nabavila, obradovaćeš se.

- Nisam blizu...

- Nisi?

- U nekim brdima smo. Idemo u prosidbu! – odjednom se ljutito javi crnokosa, do sada ćutke slušajući razgovor.

- Ko je to? Tara? Ti si? Kuda to idete? Jesi li to rekla prosidbu?

-U prosidbu, prosidbu! Dobro si čula!

- Pa ko koga prosi?

- Moj ludi brat neku iz Švajcarskih Alpa! - ovaj put skoro plačnim glasom odgovori Ema.

Tara sad zabrinuto pogleda u Emu kao što je ranije i ona nju pogledavala.

- Ma zafrkavate me...

- Da je barem tako... - uzdisala je Ema.

- Pa gdje je upoznao tu iz Alpa?

- Mene pitaš?! Do prije deset minuta nisam ni znala kuda idem!

- Poveo je i Taru na prosidbu? Je li on normalan?

- A šta da ti kažem. Ja i ona u njenim kolima, a naprijed on i kum.

- Auuu!

- Eto ti, sad znaš.

-Pa ajde nazovi kad budeš slobodna, baš me interesuje šta će biti.

- Možda čuješ na Dnevniku da je Tara skratila Švajcaricu za glavu...

- A kako Tara izgleda?

- Ma izgleda ko avion... Vojni avion sa nuklearnim naoružanjem. Tako me gleda šta ti pričam.

- Joj jadnica...

- Nisam jadnica! - vrisnu crnokosa ljutito udarivši rukom po volanu.

- Nisi, nisi, dušo! - ispravi se Lela. Ti si jedna pametna žena! Ko ih šiša kad su budale! Puštajte one koje ih vole takve kilave, nesigurne, zarozane, a trče za onima koje ih ne zarezuju! Još plaču za njima.

- Lelice! Ma šta to pričaš! Pogrešila je ona, jer mu nije otvorena rekla da joj se sviđa i jer ga nije sredila. Muškarci nemaju pojma...

- Ništa ja nisam pogrešila! Ništa! - tvrdoglavo je ostajala pri svome. Sad ću da mu zabijem zadnji čavao u lijes! Pomoći ću mu da se skroz upropasti. Je li to htio? Pa eto mu! Dosta sam ja čekala! Dosta! Mislio je da ću da ga molim? E prije ću crći! Crći! Crći!

- A joj Tara... - Lela se zabrinu.

- Aj sad, pa se čujemo kasnije... - Ema završi razgovor.

Ubrzo su stigli do velike lijepo kuće okružene zelenilom. Crvena skupa kola su bila ispred garaže.

Njih dvije su se pogledavale dok su njih dvojica stajala na vratima sa cvijećem i poklonom u rukama. Prošlo je prilično vremena dok se vrata nisu otvorila. Neka starija žena ih je uvela u dnevnu sobu.

Napokon je stigla i djevojka. Kao da je bila spremna za izlazak. Pozdravila ih je mirno pomalo se čudeći posjeti. Naglasila je da se nisu najavili.

- Ovo je specijalna prilika draga... obično se ovo ne najavljuje...

- O da? A o čemu se radi?

Nekako su njih dvojica objasnila zašto su došli, Ivan joj je pružio cvijeće, naklonio se i zaprosio je.

Odgovorila je da je ovo ipak iznenađenje pa da će morati razmisliti o tome.

On je to prihvatio kao najnormalniju stvar. Njemu očito nije djelovalo kao da ga je odbila.

Pričala je s njima bez ikakvog uzbuđivanja, kao da je svaki dan neko prosi. Ispričala im je da su se njih dvoje upoznali u avionu.

- I tako planula ljubav na prvi pogled? - Tara nije mogla da se suzdrži.

- Nee, ja u to ne vjerujem... - odmahnu rukom Kristina.

- Jel'? Pa da pametni ste vi Švajcarci držite tuđe opljačkane pare i još ste fini. A ne ko mi divlji, iskreni i neproračunati. I kakvu je ocjenu dobio? Šta ti se sviđa na njemu?

- Pa dobar je.

- Dobar? - Tara samo što nije crkla od smijeha.

- Fin je i sve mi udovoljava. Pažljiv je.

- Udovoljava? A da, da... onako ko što ja njemu nosim kafu, pravim piće da se otriježni, tražim čarape koje je bacio na luster, jurim klijente jer je on zaboravio da ima sastanak...

- To radite? - začudi se "Švajcarska".

- Aha. Ona mu je sekretarica i računovođa i kuvarica i spremačica i detektiv... - potvrdi Ema.

- Ooo! Pa Vi ste njega razmazili! Nije to Vaš posao!

- Jeste, u pravu si! Razmazila sam ga, grom me ubio ludu!

- Grom? čudila se ova. A ja to ne dozvoljavam. Ili će biti kako treba ili raskid.

- Jao, što ste vi Švajcarci pametni! - Ema i Tara se pogledaju, sve im je bilo jasno.

- Pa dobro - odjednom djevojka ustade, time im dajući na znanje da je posjeta završena. Mislim da smo se sve dogovorili, ja sad imam sastanak i moram da krenem. Pogleda na sat. Znači razmisliću.

Dobio je "pedalu" ali on to izgleda nije tako shvatao.

Na povratku su se vozili Tara i kum, a Ema je bila u kolima s bratom.

- Šta je Tara ono tamo trabunjala?

- Tara trabunjka? Sram te bilo! Ološu jedan! Neka si mi brat! Ma ajmo sve pokvarene žene svijete zafrkajte ove naivne budale i ne žalite ih! Treba da vam izvade dušu na slamčicu!

- Šta ti je? Sad si i ti pukla?

- Pukla? Ma daću ti ja skote jedan! Pukla! Kako neću pući! Primila me žena na tačno 30 minuta, tridesetiprvu minut me je izbacila iz kuće! Da sam joj predložila ugovor za TV pretplatu više bi se potrudila. Je li za nju prosidba tako uobičajena stvar?

- Nismo se najavili!

- Budući muž se treba najaviti? Kuku meni, kuku meni, šta se naslušah. Mužu moj slatki, eto ti kući stiže ludaaaa žena! - nije mogla da zaustavi suze.

- Šta vam je danas! Ko da ste jele lude gljive!

- Ti si jedini koje je te gljive jeo! I to one halucigene. Vidiš da ništa ne vidiš! Sirota Tara! Mora odmah dati otkaz!

- Otkaz? Zašto da daa otkaz? Kakve veze ima posao sa mojom ženidbom?!

- Mrš izrode! Mrš! - praskala je Ema na ivici živčanog sloma.

- A šta me snađe! Kud vas dvije povede...

- Zaustavi kola! Zaustavi odmah! Da joj kažem neka ti smjesta uruči otkaz! Ma ne, ne! Jaa ti dajem otkaz u njeno ime! - vrisnula je sva se tresući. Gdje mi je telefon? - počela je iznenada da kopa po torbi. Gdje mi je telefon?

Uzme torbu i njen sadržaj izruči ispred sebe na pod. Ugleda telefon i zgrabi ga, dok ju je brat zapanjeno gledao.

- Alo, alo mili... alo milii... - počela je neutješno da jeca.

- Alo zete – brat joj uze telefon iz ruke. Evo je, dobro je, rasplakala se malo. Nije joj ništa.

- Dođi po mene, dođi po mene – otela mu je telefon.
- Hoću dušo, smiri se, sve ćemo da riješimo - pokušao je muž da je utješi ne shvatajući šta se moglo desiti. Otišla je prije tri časa vesela i raspoložena.
- Ovo čak ni ti tako divan ne možeš. Volim te! Bože, koliko te volim! Najdivniji si muž na svijetu.
- I ti si medenice najdivnija žena na svijetu - nježno ju je umirivao muž.
- Ovakvu ženu da nađeš a ne onaj Švajcarski automat! - pogledala je u brata ko buldog u poštara. Uzmakao je malo ko da će ga ujesti.

Vrtio je glavom i odlučio da se ne raspravlja sa sestrom. Skroz je pukla. Obe su pukle. Tara je izgledala kao da će skočiti na Kristinu. Bečila se i sva tresla. Umjesto da mu budu podrška.

*****

Dovezli su se kolima ispred firme. Tara izađe iz svog auta i ljutitim korakom skoro dotrči do njegovih. On je taman otvorio vrata.

- Dajem otkaz! – reče bez ikakvog uvoda. Zatim se okrenu i isto tako bijesnim korakom ode prema zgradi.

- Eto ti! Eto ti! Vidiš šta si uradio! Buuuu...aaaaa - ovo je izazvalo novu navalu suza kod Eme.

On ostade zblanut, s rukama u vazduhu pitajući se šta ovo znači.

- Kume... njima nije pravo ovo što si uradio. Izgleda da ti se ni sestra ne slaže - javi se Ivanov kum koji je sve ovo bez riječi posmatrao.

- Smiriće se, samo se iznenadila.

Utom je stigao Emin muž i pomogao joj da pređe u njihova kola.

- Meni ne izgleda da će se tako lako smiriti... vidiš da plače mužu u naručju ko kišna godina.

Čim je smjestio uplakanu ženu, prišao je njemu.

- Stvarno, stvarno... si čudan čovjek! S jedne strane super, s druge potpuno neosjetljiv! - okrenuo se, sio u kola i odvezao se sa svojom ženom.

- Kad si uspio naljutiti zeta, znači da si debelo zabrljao...

Nije mogao da poveže šta se dogodilo. Putovao je prije godinu dana avionom i sreo nju. Bila je vesela, samostalna, pametna, realna i zanimljiva.

Po slijetanju, pozvao ju je na večeru. Od tada, kad bi bili u mogućnosti, sastajali su se. Svega desetak puta za godinu dana. Ako bi ona poslom bila blizu, on bi otišao do nje, a proveli su i nedjelju dana odmora u Grčkoj zajedno.

Rekla mu je otvoreno da je zadovoljna njihovom vezom, nije još željela porodicu i ozbiljnije vezivanje. Nije ga upoznala ni s roditeljima. Prije nekoliko dana mu je nagovjestila da će možda zbog posla provesti tri mjeseca u našoj zemlji.

On je to shvatio kao priliku da učvrste vezu. Imala je rodbinu, baku, djeda i strica ovdje, ali nije željela stanovati kod njih. Odlučio je da joj ponudi zajednički život...

Ušao je u kancelariju. Bila je prazna. Gdje li je nestala? I zašto se onako iznervirala?

*****

Tara se nekako doteturala do kupatila. Je li mogla doživjeti veće poniženje? Teško. Četiri godine radi za njega. Držala je firmu na svojim leđima, sve je odbijala čekajući njega. Imala je 34 godine, on 36. A gospodin sad ode prositi drugu.

Ema se jutros pojavila u firmi jer je Ivan zvao da dođe. Rekao im je da idu s njim, i da ništa ne zapitkuju. Imao je cvijeće u autu. Mislile su da sprema njima neko lijepo iznenađenje. Stali su putem u jednoj maloj planinskoj kafani, i tek im je onda saopštio kuda su ustvari krenuli.

Zna li ona da ima tri prosede vlasi kose iznad uveta s desne strane? Zna li da se češka po glavi kad razmišlja? Da se podbači pod bradu kad je u dilemi?

Nije više mogla. Bio je pažljiv i brinuo je o njoj, ali ne kao o ženi nego kao o prijateljici i saradnici. Ostavila je momka s kojim je bila pet godina. Tri godine je bila sama, a onda je upoznala njega.

A on sad hoće da zaprosi drugu. Ženu koju i ne poznaje. I koja se nije ni malo uzбудila od tolike časti.

Karma, krivi spoj ili njena nesposobnost da ostvari normalnu vezu? Njen momak je volio nju, a ona je voljela njega... a on je htio Kristinu. Nije mogla da ga razumije. Bio je pametan u poslu, sposoban, a ovo je izveo kao da nije normalan.

Gdje je mislio da će živjeti? Doći će mu Švajcarkinja u kuću gdje živi s roditeljima, u prigradsko naselje...

Gledala se u ogledalo već dvadesetak minuta. Sad se više čudila samoj sebi nego cijeloj današnjoj situaciji. Nije očekivala da će biti ovakva s obzirom šta se sve izdešavalo samo dva časa ranije.

Osim ljutnje, koja je već popustila, očekivala je slom živaca, da poželi nešto da razbije, da urliče... Da će biti ovako "hladna", pribrana, kao da se oslobodila nekog tereta, to joj ne bi palo na pamet ni u snu.

Jadna Ema... samo što se nije šlogirala. Htjela je da ide s njom, ali je Tari trebala samoća, da se sabere, nije željela vidjeti nikoga.

Možda će burna reakcije stići kasnije, možda je još u šoku. Zaključila da će moći voziti kući kao da se ništa nije dogodilo. Nije više željela da ga ikad vidi niti progovori s njim.

Iznenada joj pred oči iskoči lik drugog muškarca... "Da je sad ovdje isplakala bi se na njegovom čvrstom ramenu... Šta će on reći kad čuje za ovo? Koliko je mudar i pametan ne bi me čudilo da je ovakav razvoj događaja već predvidio" pomisli u sebi, ni sama ne shvatajući zašto joj je u ovakvoj situaciji došlo da razmišlja o njemu.

Brzo se umije i sredi, kao da Obren može telepatijom vidjeti u kakvom je ona stanju.

Nije svraćala u kancelariju nego se uputila kući. Ko zna bi li bila ovako prisebna da opet vidi Ivana.

Roditelji nisu bili u stanu, mogla je komotno da plače. Ugleda svoj krevet koji je imao čudan naziv kad ga je kupila, "Samac". "E moj krevete, sam ti, sama ja..."

Šmrcala je jedno sat ipo, i to se više ljutila na sebe, nego na Ivana. Sama je kriva što je ovo dozvolila.

Uveče se čula sa Emom, morala je ona nju smirivati i obećavati joj da će sve biti u redu. Priznala joj je da je dala otkaz.

Ema joj je saopštila da i ona razmišlja da mu da otkaz, ali kao bratu. Toliko ju je razljutio.

POGLAVLJE 2.

Ujutro prije sedam je stigla na posao, i već je naveliko radila. Bila je ladna ko špricer. Ili obamrla. Nešto od to dvoje.

Uzela je telefon u ruke i nekoliko trenutaka oklijevala. Onda ipak pritisne zeleno dugme za pozivanje.

- Dobro jutro... Tara je... - reče čim je čula da je veza uspostavljena.

- Dobro jutro Tara... Dobro jutro i tebi ljepotice. Meni je već divno, čim sam te čuo - miran muški čvrsti glas s druge strane je uvjeri da je dobrodošla. I to je ohrabri da nastavi dalje.

- Dala sam otkaz... odlazim iz firme, pa razmatram ponude za posao. Zanima me da li tvoja ponuda još uvijek vrijedi?

- Za tebe... sve vrijedi. Šta god poželiš. Znaš to.

Ona uzdahnu na ovo i zažmuri.

- Dobro, kad pogledam sve i odlučim se, javiću ti. Je li to u redu?

- Tara... je li se nešto dogodilo? - upitao je oprezno svojim mirnim glasom. Hoćeš da popričamo? Mogu doći po tebe...

- Nije se dogodilo ništa strašno, samo sam odlučila da je vrijeme za promjene. Ne treba da dolaziš. Vidjećemo se, u slučaju da se ja odlučim za tvoju ponudu.

- Tara... zaboravi sve druge ponude i traži sve što želiš. Samo dođi k meni...

- Znači kakav ugovor ti ponudim... pristaćeš?

- Pristaću. Od mene možeš da dobiješ što ni jedna žena na svijetu ne može. I život ću dati za tebe.

Tara se sva uzruja na ovo. Svojim čvrstim mekim glasom kao da je udario direktno u pleksus, izbivši joj vazduh. Jedva se suzdržala da ne zaplače.

Bio je slab prema njoj znali su oboje. Oči su ga odavale što je njega ponekad uzrujavalo, posebno na početku kad su se upoznali.

Nakon ovog razgovora kao da joj je još jedan teret pao sa srca.

Cijeli dan Ivan nije dolazio u firmu, pa je vrijedno radila na svom odlasku.

Pakujući svoje stvari u kutiju, upita se da je već od ranije bila spremna za ovaj korak. Kao da je podsvjesno slutila kraj. Ema ju je zvala svako malo, da provjeri kako je. Sigurno je ona naredila bratu da je danas ne uznemirava.

"Kako je život čudan, za 24 časa, situacija se potpuno promjenila. A ja kao da sam bila spremnija za to nego što sam mislila" razmišljala je praveći raspored da bi se kolege mogli snaći bez nje.

*****

Sjedio je odsutno za stolom, nesvjesno lupkajući hemijskom olovkom. Nije se obazirao na zvonjavu telefona.

Pitao se je li pogrešio? Zašto je ovo uradio? Mjesecima je sanjao da se nešto ovako desi, da mu ona dođe...

Zašto mu se ljubav desila ovako kasno?

Kad ju je prvi put sreo, pokušala je da zakaže novi termin kod njega, ubjeđujući ga da nije njen šef Ivan kriv, nego da mu je ona krivo prenijela.

Prije nego što ju je upoznao, čuo je za nju. I drugi su uzdisali za lijepom i sposobnom saradnicom. Ali njemu bi mogla doći glave...

Šteta što nije završila pravni fakultet, već menadžerski, bila bi sposobnija od mnogih.

Visoka, lijepa, smirena, nekako svoja i posebna. Od prvog sekunda mu je bilo jasno da pokriva šefa. Cijenio je lojalnost zaposlenih, a ona je izgleda bila takva. Ipak ju je odbio, otvoreno joj rekavši da su oni premala firma za njih.

Ali je već sutradan krenuo da se informiše o njoj. Ljubazna prema klijentima, uslužna. Pitao se je li zaljubljena u šefa. Ta pomisao ga je previše nervirala.

Proveo je pet mjeseci stalno misleći na nju. I odlučio da popusti jer mu je opet poslala novu ponudu. Izgleda da je ulagala sve snage da pomogne glupanu.

Saopštio joj je to pismeno. Prećutivši da ga u cijeloj priči interesuje jedino ona. Preporučio ih je dvojici poslovnih prijatelja. Dobila je dvije solidne manje firme kao nove klijente.

On ih je ispotiha, da ona to ne primjeti nadgledao i pomagao ako bi negdje zapelo. Nije želio da ona zna za njegov "nadzor". Bilo mu je već dovoljno neprijatno što je opsjednut njome. Ona je nekoliko puta zvala njega da joj pomogne, uradio bi što traži, ne namećući joj se previše.

*****

Ipak ga je brzo "provalila". Stavila mu je to do znanja bez ijedne riječi. Kad je stigao na sastanak gdje su oni trebali da pokažu šta su uradili u prethodna dva mjeseca, pogledala ga je čudno. Po njenom dugačkom, direktnom pogledu shvatio je da ga je pročitala.

Nije htio ničim da se oda. Jer bi onda morao i da prizna svoju slabost prema njoj. Mirno je istrpio ispitivački pogled crnih sjajnih očiju (noćima nije zbog toga mogao da zaspi).

Poslije sastanka, košulja na leđima mu je bila potpuno mokra.

Na jednom zajedničkom okupljanju u hotelu o pravnoj regulativi i novim izmjenama i dopunama oko izvoza i uvoza, ona i Ivan su došli zajedno.

Ugledao ih je odmah na ulazu kroz stakleni zid. Nekoliko kolega je požurilo da joj se jave. Bila je srdačna i smirena. Ali iz nje je izbijao neki seksipil, iako je bila u crnom poslovnom sjajnom kostimu i bijeloj košulji sa nekim crvenim detaljima. Ni poslovno obučena nije mogla da sakrije tu vatru u sebi.

Nije se gurao da joj se javi, nego je kasnije na ručku sačekao da ona sa šefom dođe do njega.

Pogledala ga je mirno i odjednom, iz čista mira, drsko - izazivački podigla obrvu.

To ga je dekoncentrisalo. Pitao se šta znači ta dignuta obrva. Je li se odao nečim?

Mirno joj je pružio ruku koju je prihvatila. Poželio je tad da ta ruka zauvijek ostane u njegovoj.

Poslije se negdje izgubila. U 17 časova, imali su drugi sastanak. Nakon toga je bila večera, ali cijeli dan je bio toliko ometen njenim prisustvom da je odlučio preskočiti taj dio i otići.

Sutra su se opet sreli. Nekako zamišljeno ga je pogledala. Kasnije je on gledao nju, ali se nije obazirala. Kao da se naljutila na njega. Zašto? Možda što joj nije htio priznati da je i on odmah pao na njen šarm.

I dalje su se povremeno nekoliko puta sretali. Izgleda da je promjenila taktiku, i odlučila ništa ne forsirati i ne provjeravati njegovu sklonost prema njoj.

Iako bi pri svakom njihovom susretu nešto zaiskrilo između njih, nije više dizala obrvu, niti ga ispitivački gledala.

Pred jedan praznik, imali su neke probleme sa izvozom. Tada je popustio i nije više mogao kriti kakve su mu želje...

Nije imao dilemu šta će uraditi sad kad mu se pružila prilika da joj se približi. Kao što joj je i rekao, bio je spreman sve da učini za nju. Baš sve...

*****

Poslije razgovora s Obrenom, Tara je nastavila da radi. Ali je cijelo vrijeme bila okupirana razmišljanjima o njemu.

"Baš sve." Tako je rekao. Nije sumnjala niti 1% da njegovo "sve" znači baš to. 50 godina, nikad se nije ženio, ajkula u poslovnom svijetu, pametan, smiren, sposoban. Nikad nije vikao, bjesnio na saradnike, maltretirao ljude.

Za svaki problem bi našao rješenje. Nije se time hvalio. Samo pominjanje njegovog imena bila je dovoljna garancija da će sve biti u redu.

Ivan je pogrešno procjenio jedan posao, nisu odmah znali šta stoji iza toga. Ona je mjesecima pokušala da ispravi taj propust i dođe do Obrena. Napokon je uspjela ugovoriti sastanak.

Otišla je ona lično. Čekala je u sali za sastanke dok on završi razgovor sa dvojicom muškaraca. Iz sale je vidjela kad ih je ispraćao.

Zatvorivši vrata, krenuo je nazad prema kancelariji, zastavši trenutak i pogledavši prema njoj.

Visok oko 190, krupnijih ramena i prsiju, djelovao je snažno, okretno...

Bio je čuven po svojoj frizuri i bradi. Duža kosa koja se uvijala uredno na vratu mu je bila zaštitini znak. Nije je "čačkao", niti namještao kao neki. Začešljana od visokog čela, mirno mu je stajala iza ušiju. Samo jednom ga je vidjela razbarušenog i tada joj je djelovao kao Viking, ratnik, a ne kao stručnjak za uvoz i izvoz. Bio je već prosjed, ali mu je to davalo neki dodatni šarm.

"Dobar dan, izvolite u moju kancelariju" galantno je pokazao rukom.

Sačekao je da se ona smjesti pa tek onda sio i on za svoj sto.

"Znači, Vi ste ta uporna mlada dama... - malo se nasmješio kao da je zadirkuje naslonivši se prekrštenim rukama na sto. Djelovao joj je tako još krupnije, plus je u toj pozi bio bliži njoj. Da se i ona tako nalaktila, skoro bi se dodirnuli glavama.

"Upornost priznajem" mirno je potvrdila.

"Hmm... a mladost?"

"Mladost je relativan pojam. Da živim u čuveno Vranje smatrali bi me babom, ali ovdje u velikom gradu sam mlada djevojka".

Osmjehnuo se na ovo. Nije se smijao nego veselo osmjehnuo.

"Zašto ste zapeli da radite na "našem" terenu? Mala ste firma, uzmite manje poslove, nije se lako snaći u ovome, a greške se ne praštaju".

"Te manje poslove mislim da smo dobro savladali, smatram da bi se trebali početi baviti malo složenijim. Ne tražim odmah neke top ugovore."

"Ko bi bio odgovoran za to?" pitao je direktno.

"Pa šef..." ovo je malo zbunilo.

"A ne... on je svoju šansu propustio. Jeste li Vi spremni da nadgledate poslove koje bi vam prepustili?"

"Ako treba..." nerado se složila. Ovo nije očekivala.

"Treba" ozbiljno je potvrdio glavom. "Dobro, prepustićemo vam ova dva klijenta za koja ste zainteresovani. Mi ćemo odustati i preporučiti vas. Ali..." Znala je jako dobro šta znači to ali... ako pogreše uništiće im firmu.

"Nema ali" čvrsto je rekla.

"Dobro... kad Vi tako kažete" osmjehnuo se na ovo. "Ne zaboravite da smo konkurencija."

"Ovo su sitni ugovori za vas, samo vam oduzimaju vrijeme. A nama su odskočna daska."

"Vi ćete možda "odskočiti", ali Vaš šef teško. Previše kruto i sporo razmišlja. Ali dobro... pristao sam. Kad sve sredite pozovite nas da vidimo kako ste se snašli."

"Koga da pozovem? I Vas?" - čudila se.

"Dva klijenta za koja ćete to raditi su moji poznanici... sigurno će htjeti da ja odobrim vaš plan."

"Znači, ništa bez Vas!" Ovo ju je razljutilo. "Pa kad ste u svakoj čorbi mirođija onda ćete mi pomoći ako negdje zapnem" bezobrazno zaiska.

Osmjehnuo se na ovo gledajući je netremice.

"Hoću" rekao je meko, klimnuvši glavom.

Slijedeća dva mjeseca kontaktirala je s njim pet-šest puta. Nakon toga je posumnjala da ga Ivan uopšte ne interesuje.

Čim bi joj trebala pomoć, odmah bi to rješio, nije joj nametao svoje ideje niti joj dijelio savjete, ali bi joj ekspresno rješio problem čim bi zapeli negdje...

POGLAVLJE 3.

Oko deset časova, preнула se iz razmišljanja začuvši Ivanov glas ispred kancelarije. Morala se suočiti s njim. Iako se plašila, bila je za to mnogo spremnija nego juče. Da napokon raščiste što se gomilalo godinama.

- Zdravo Tara... - kolebljivo je zastao na njenim vratima. Možemo li da razgovaramo?

- Naravno... uđi! Sređujem dokumentaciju prije odlaska da bi se mogli snaći.

- Tara... ti stvarno odlaziš? - gledao ju je zbunjeno. Ponekad mu se činilo da je zaljubljena u njega. Sestra ga je nagovarala da nešto preduzme, ali je oklijevao. Bila je nekako "iznad" njega... Ali odana, vrijedna, veliki drug i prijatelj.

- Pa rekla sam ti. Ti ćeš možda otrčati za "Švajcarskom", i šta ću ja onda? I tada ću morati tražiti novi posao.

- Gdje ćeš da ideš? Pa ti si skroz poludjela! Zašto? Nije mi jasno zašto? Šta sam to pogrešio?

- Shvatićeš sad kad budeš morao zaposliti pet žena.

- Zašto pet?

- Kuvaricu, spremačicu, sekretaricu, računovođu i detektiva.

Ovo mu je bilo jasno. Jer je ona sve to često radila.

- Tara... ja sam izgleda negdje jako pogrešio.

- Nisi. Ja sam. Navikla sam te da ne cijeniš moj trud. I to je samo moja greška. Sad ću to da popravim.

- Molim te da razmisliš još jednom. Ne možeš sad da me ostaviš! Zašto mi do sada nisi rekla da ti je previše posla? Mogli smo to ranije riješiti... - on je i dalje odbijao da shvati.

Radila je do kasno. Da što prije sve pozavršava i ostavi red u kojem će se moći snaći njena zamjena. Trebaće joj barem još tri-četiri dana da sve sredi.

Umorna je došla kući, javila se svojim i na brzinu nešto večerala.

*****

Češljajući mokru kosu misli joj se opet vrate na njega...

Imali su dva mjeseca da se upute u problematiku i pripreme svu dokumentaciju potrebnu za izvoz.

Kao što je i najavio, taj dan došao je i on s njima. Odlučila je da ga "pritisne" ne bi li otkrila je li zainteresovan za nju.

Dok su drugi bili zauzeti čitanjem ugovora, a Ivan prezentacijom, ona je pogledala direktno u njega. Učinilo joj se kao da se malo trgnuo zbog toga. Onda je, ne skidajući pogled s njega i ne trećući izazovno podigla obrvu.

Kao da se malo namrštio na taj njen gest, ali nije sklonio pogled. Mirno je izdržao njeno "zurenje" dok nije popustila i odustala od "ispitivanja".

"Ma možda sam ja umislila da mu se sviđam..." nesigurno se dvoumila poslije sastanka.

Posao je krenuo glatko što se tiče papira, ali se pojavio problem na terenu. Morali su to brzo riješiti. Dva dana je prošlo, nisu uspjeli ništa uraditi.

Treći dan, oko 7 i 15 ujutro začula je kucanje na vratima. Bila je sama u kancelariji.

"Dobro jutro... smetam?"

"Naprotiv! Kad svi pobjegnu najhrabriji ostanu" nonšalantno je mahnula rukom da uđe.

On je podigao obrve na ovo.

"Čuli ste da imamo problema..." znala je odmah zašto je došao.

"Da" priznao je.

"Nešto Vas zanima u vezi toga?"

"Ako ne uspijete to brzo riješiti, klijent će vas napustiti."

"Šta predlažete?"

"Da Vi to prepustite meni. Preporučiću vas nekim svojim prijateljima za manje poslove."

"Jel' to bila "igra" od početka? Da mi sve uradimo, vi nas onda bezobzirno izgurate i poberete kajmak! Naše ideje, naša rješenja, dobijete sve na gotovo! A "kao" nudili ste se da nam pomognete..." napala ga je.

"Tara..." prvi put ju je nazvao imenom.

"Znaš mi i ime" zafrkavala ga je prestavši da mu persira.

"Znam ga vrlo dobro" rekao je prije nego što je uspio razmisliti.

Osjećala je da puno toga zna o njoj, iako nije pokazivao.

"Meni to liči na krađu! Zašto da prepustimo vama ovaj posao? Misliš da se ja bojim njih kao ti mene?" Odlučila je da odigra na sve ili ništa.

"Samo sam razuman" zvučalo je kao da se pravda, pa se skoro nasmijala.

Nije ništa rekao na njenu tvrdnju da je se plaši. Kao da je to prečuo.

"Šta mi dobijamo zauzvrat?"

"Mogla bi dobiti više ovakvih poslova, ako te interesuje. Direktor ove biljne firme mi je rekao da si zamislila fantastičan koncept. Ali, sama znaš, nemate snagu sami to izgurati do kraja."

"To nije dovoljno, red bi bio da plate nama što smo do sada uradili."

"To je u redu, vjerujem da će pristati."

"Prvo dovedi nova dva klijenta i prepuštamo ti dalje ovaj posao."

Opet ga je natjerala da podigne obrve.

"Imaš lijepe, markantne obrve" zafrkavala ga je. "Malo, malo, pa radiš "gimnastiku" s njima."

Nakon toga se više nije mogao obuzdati pa ju je pogledao onako kako nije smio. Vatreno, luđački, jedući je svu. Izazivala ga je, izazivala, dok nije pukao.

Pocrvenila je i spustila pogled. Napokon ga je uspjela izvući na "čistinu", što joj je donijelo ogroman osjećaj zadovoljstva u grudima.

Opet ga je pogledala. On cijelo vrijeme nije skinuo oči s nje. Ko dva bika u areni. Pogledom je već bacao po stolu dok mu je ona pogledom cjepala košulju. Sve drugo oko njih je nestalo.

Kad su tu "igru" odigrali u glavi do kraja, nerado se "probude" i vrate u stvarnost.

Malo je pročistila grlo nakašljavajući se.

"Dobro, znači ja nagovorim šefa, a ti ćeš brinuti da dobijamo nove poslove" rekla je, shvativši da on još nije spreman za priču.

"Pa ti si to i htjela!" razumio je napokon njen plan.

Samo se osmjehnula. Uradili su prvi dio posla odlično, a onda je realno procjenila da dalje ne mogu sami. Nije htjela da prizna poraz pa da ostanu bez dijela zarade.

"Dobro dogovorili smo se..." pomalo smušeno se složio želeći da pobjegne.

Cijeli taj dan je sa osmjehom pjevušila.

Uspjela je baciti na koljena čuvenog Obrena. Ona, menadžerica iz male, nepoznate firme. To joj je donijelo ogromnu satisfakciju.

Ivanu je rekla da će dobiti dva nova klijenta, a da ovo što ne mogu riješiti prepuštaju Obrenu. Čudio se kako je to uspjela ispregovarati. Nije mu priznala da je to jutro bio kod njih u firmi. Imala je potrebu da mu to prećuti.

POGLAVLJE 4.

Nisu se vidjeli skoro mjesec ipo dana, iako su se čuli nekoliko puta.

Slijedeći susret se dogodio na sastanku organizovanom preko Privredne komore. Bilo je prisutno tridesetak predstavnika malih izvoznika.

Tara im je dijelila materijal i upitnike koje su trebali popuniti. Većinu njih je poznavala odranije. Neki su je i zadirkivali.

Obren je sjedio za dugačkim stolom okupiran razgovorom sa ljudima koji su sjedili pored njega. Nije čuo pitanje koje je glasilo namjerava li ona preći u bolju firmu, ali je odmah podigao glavu čuvši da ona govori.

"Zašto ne bi? Naravno da ću ići dalje. Pa neću stalno ostati njegova pomoćnica" podbola je Ivana. Ostali su se čudili njenoj otvorenosti pred šefom.

"Tara pa kako ću ja bez tebe?" Ivan je prihvatio šalu.

"Šefe, niste beba da vam treba dadilja. Uostalom, i udaću se pa ćete morati bez mene." I tad im se oči sretnu. Dok je ovo govorila pogledala je ispod oka u Obrena. I on je pažljivo gledao u nju, ili joj se pričinilo.

"Imate kandidata?" Jedan je bio jako radoznao.

"Više njih. Pažljivo razmatram ponude."

"A ne volite ih?" zanimalo ih je dalje.

"Volenje dođe kasnije, ako se slažemo u svemu drugom." Ovo je izazvalo provalu smijeha u sali.

"Opasni ste!"

"Eto Vas sam već preplašila, znači vaša kandidatura otpada. Muž ne smije da me se plaši."

"Mora biti muž? Zafrkavao je neki stariji muškarac.

"Mora biti moj. Ne djelim ga ni sa kim."

Svi su se uključili u tu diskusiju samo je Obren zamišljeno ćutao.

"Pa kako da se kandidujemo za funkciju tvog muža, djevojko?" Veselo je pitao jedan sedamdesetogodišnjak.

"Morate poslati kandidaturu u pismenoj formi. Primam ponude za posao, a primam ponude i za muža. U dopisu naznačite za koju ste funkciju zainteresovani" mudrovala je namjerno okrenuvši leđa Ivanu i Obrenu.

Taj dan nisu stigli da nasamo razgovaraju. On je bio okružen gomilom privrednika, a ona se morala vratiti u firmu.

Dva dana prije nesrećne Ivanove prošnje, iznenada se pojavio kod nje u kancelariji. Donio je neke papire i tražio da ih prouči.

"Ako uočiš problem, odmah me zovi."

Malo je oklijevao kao da se dvoumio da li da kaže još nešto. Ipak je odustao, pozdravio je i krenuo prema vratima.

Imala je osjećaj da nije uopšte došao zbog papira.

"A kandidatura?" Nešto ju je natjeralo da ga zaustavi.

On se sa čuđenjem namršti, a ona pocrveni kao da ju je tim mrštenjem ukorio.

"Dobro, dobro, šalila sam se."

"Tara... ako želiš novi posao za tebe uvijek ima mjesta. A muža ćeš izabrati sama."

"Biraću samo one koji su se preporučili. Kao i u poslu, ko nije "istakao kandidaturu" ne dolazi u obzir!" Nije ga željela pustiti dok se ne izjasni.

Gledao ju je nekoliko trenutaka ništa ne govoreći. Kao da je procjenjivao želi li stvarno da on bude "kandidat".

Sutra joj je stiglo cvijeće i jedna prekrasna kutija. U kutiji je bio lijepi debeli bijeli list papira reljefno izrezbaren i ukrašen zlatovezom. Na njemu je pisalo KANDIDATURA (All inclusive).

Smijala se, ni sama ne shvatajući zašto joj je bilo važno da on "popusti". "All inclusive" je značilo da je sve uključeno u paket, kao što joj je i rekao.

Bio je stariji od nje, ko zna koliko je veza imao, nije se planirao ženiti, zašto joj je bilo važno da prizna svoju slabost prema njoj? Nikada nije tako testirala nekog muškarca.

Iako ju je Ema nagovarala da preduzme prve korake i osvoji njenog brata, Tara je to uporno odbijala.

Poslala mu poruku da je "kandidatura" prihvaćena, i da je visoko rangiran.

"Da si ti stvarno pametan telefon, zabranio bi mi da pošaljem ovu poruku" mrmljala je sebi u bradu nimalo se ne dvoumeći da odgovori.

A onda je on uzvratio na to...

"Tara, kad odlučiš nešto promjeniti u svom životu, od mene možeš dobiti sve što poželiš. I posao i srce."

"Obren"

*****

Možda je zbog ovih nadmudrivanja s Obrenom propustila da vidi šta se događa sa Ivanom. Zato ih je sve iznenadila njegova prosidba.

Prije otprilike godinu dana ona je upoznala Obrena, prije godinu dana Ivan je upoznao Kristinu... zanimljiva podudarnost...

POGLAVLJE 5.

Već tri dana je radila kao robot, ne prestajući da razmišlja o Obrenovoj ponudi. Ema je često zvala, misleći da tuguje. Ivan je samo pogledavao, nije se usuđivao da joj nešto kaže. Obren je čekao. Nije je zvao, nego ju je pustio da odluči sama. Tišina pred eksploziju.

Ono "baš sve" joj nije dalo mira. Je li vrijeme za novi život? Bojala se da je još pod šokom. Mogle bi joj se obiti o glavu nagle promjene. Bolje da ne žuri s odlukom. Ali nije više mogla da čeka. Nešto ju je tjeralo da proba "baš sve".

Obren je zaključio da joj je dao dovoljno vremena za razmišljanje. Popodne oko 14 časova došao joj je u posjetu. Možda pristane da zajedno ručaju...

Ivan ga je ugledao dok je išao kroz hodnik prema njihovim kancelarijama.

- Otkud ti? - digao je obrve.

Obren ga mrko pogleda.

- Došao sam kod Tare? Imaš nešto protiv? - nije bio oduševljen što je naletio na njega.

- Kod Tare? Kakva vi to posla imate? - sad se Ivan namrštio.

- Da nisi previše radoznao?

- Obrene, ima li njen otkaz veze s tobom?

- Ima - klimnuo je mirno glavom.

- Pa zašto...

- Dosta je radila za tebe, treba da krene dalje - prekinuo ga je.

- Radiće kod tebe?

- Možda će raditi sa mnom...

- Biće odmah tebi pomoćnica?!

- Šta će biti, to će ona odlučiti... - gubio je strpljenje.

- Pričaš čudno...

- Ja sam Marsovac a ti si Zemljanin...samo još ne daju u javnost da smo stigli odozgo. Ne sikiraj se, i onako puno toga ne razumiješ...

Približio se Ivanu na nekoliko santimetara.

- Mogu li?

- Može... prođi, prođi - odsutno se pomakao u stranu, pokušavajući da shvati dešavanja proteklih dana.

Pokucao je na vrata njene kancelarije gledajući u pravcu njenog šefa, koji je zbunjeno i dalje stajao na hodniku.

- Da? - javila se.

- Dobar dan Tara...

- Ooo... pa to je čuveni Obren! Koji se nije sjetio prošlih dana provjeriti šta je sa mnom... ronim li suze... - s osmjehom je gledala u njega prekrstivši ruke na grudima.

- Nisam sumnjao da ćeš ti i ovu situaciju prevazići na pravi način.

- Hmm... previše vjeruješ u žensku pamet! Još razmišljam o svemu...

- Možemo li zajedno na ručak?

- To ti nije loša ideja!

Toplo ju je pogledao.

- Znači, mogu da računam da ćeš telefon nariktati na "ne ometaj"?

- Evo samo da pošaljem roditeljima poruku...

Nakon toga mirno isključi telefon i uze svoje torbe.

- Inače, sve sam pripremila za odlazak. Jedino ostaje da predam službeno otkaz kad iskoristim godišnji.

Osmjehnula se prolazeći pored njega.

Umjesto u restoranu, završili su pred kapijom neke kuće.

- Zamolio sam domaćicu da nam pripremi ručak. Ovo je moja kuća.

- Pa da ja ostanem odmah? Da skratimo proceduru? - zafrkavala ga je. Nije znala šta bi rekla na ovo.

-Tara... bolje da odmah vidiš šta te čeka. Možda bi se kasnije kajala.

Kuća je bila vrlo lijepa, elegantna, sa velikim prostranim holom u prizemlju, dnevnom sobom i trpezarijom.

Posebno joj se svidjelo što je sve gledalo na zeleno uređeno dvorište. Djelovala je nekako smirujuće na nju.

- Lijepa kuća.

- Kuća ko kuća, ali sam srećan što se tebi sviđa.

Dočekala ih je gospođa sa postavljenim stolom u trpezariji.

- Šta ti je sad prvo palo na pamet? - upita mirno je posmatrajući.

- Pravo da ti kažem... ko svako žensko pitam se koliko dama je prodefilovalo ovuda...

- Haha... - ovo ga je nasmijalo. Znači neke stvari su iste kod svih žena. Ja sam pomislio da si... se možda dvoumiš, da si u dilemi zbog otkaza...

- Da povučem otkaz?! Ne pada mi na pamet! Za sada ne razmišljam u tom smjeru. Jedino ne bi da odluka bude donesena zbog šoka koji sam doživjela. Ali ne bi ni da otežem, jer se mora nešto promjeniti.

- Znači postoji mogućnost da realizujemo... "all inclusive" paket? - pitao je gledajući je toplo.

- U kakvom sam stanju bila prvi dan, kad sam te zvala, postojala je mogućnost za svašta!

- A sada?

- I dalje ostajem pri odluci da trebam dosta toga promjeniti. Samo nisam sigurna da li bolje odmah presjeći ili još sačekati.

- Hmm... - shvatio je da se probudila i realno razmišlja.

- Obrene... da te umirim... - njegovo hmm je zvučalo pomalo razočarano - nisam odustala od "all inclusive" paketa. Čak mi se i sada čini boljom idejom nego prvi dan.

- Pa onda se udaj za mene. Za sedam dana. Da ne gubimo vrijeme - saopštio joj je naizgled mirno.

Jedva je uzdržala da ne zine kad ga je čula! "Pa on je pukao kao i ona" razmišljala je u sebi. Pa šta onda? Oboje su trenutno "čuknuti u glavu", njemu valjda drugi pubertet, njoj "ženska potreba da se skrasi".

- Za sedam dana? U redu pristajem - nevjerovatno staloženo je to rekla. Nikakvu paniku, nikakvo kajanje nije osjetila. Više radost što ide u neku novu avanturu i što će promjeniti život.
- Pristaješ? - osmjehnuo se kao da je sunce zasjalo. Bilo joj je jasno koliko se raduje njenoj odluci.
- Prije toga hoću da mi dostaviš svoje zdravstveno stanje - sabrano je rekla koliko je mogla.
- Hahaha... - začuđeno ju je pogledao. Uspjela je iznenaditi i velikog Obrena. Imam malo povišen pritisak - priznao je.
- Sredićemo to. Malo si jači i nije ni čudo s obzirom koliko radiš.
- Dosta vježbam. Da nadoknadim. Skoro svaki dan.
- Dobro odsada ću ja paziti ako nešto treba da popravimo. Moraš biti zdrav.
- Zdrav? Tara... da nisi pogrešila?! Muž treba biti bogat, a ne zdrav - šalio se. Možda me se ubrzo poželiš riješiti...
- Ako hoću da te se riješim postoje drugi načini.

- Koji?

- Pa ne znam još, nisam zainteresovana za tu temu. Imam druge planove.

- Sa mnom?

- Sa nama... ako realizujemo... "all inclusive". Kad ideš u krevet, na spavanje? - ispitivala ga je ko na poligrafu.

- Kako-kad... - i ovo pitanje ga je iznenadilo.

- Ja volim uredno lijeganje i ustajanje. Nema pijanki i terevenki osim ako nije važno. Imaš jedan dan po izboru da se kartaš ili družiš... ili šta već želiš. Ja idem u deset u krevet.

- U deset - zapanji se? Pa ti si ko neka baba! - reče netaktično.

- Samo mi je to još falilo... Eto vidiš da i babe mogu biti u tjelu mlade žene. Takva sam od djetinjstva volim mir, red, disciplinu.

- A ja volim žešći tempo. Zanimljivo... - ustao je i sipao im vina gledajući je s osmjehom.

Nije mogao da sakrije sreću što je s njim.

- Treba još dosta toga da razmotrimo...

- Tara... - osmjehnuo se nekako mangupski - nema saslušavanja. Rekla si da hoćeš i sad ti je gotovo. Srećan sam i hoću da plešem - pružio je ruku prema njoj.

Pritiskom na daljinski kućom se razlegla muzika...

Šta da radite kad vas muškarac obožava? Uživajte u tom obožavanju, nemojte ni slučajno da se opirete. Možda onaj koga vi budete voljele neće toliko voljeti vas. I onda nikad nećete imati prilike saznati kako je to kad vas neko voli do daske... A od takvih sjećanja može lijepo da se živi ...

Privukao je k sebi uz uzdah. Naslonila mu je glavu na rame tražeći zaklon i utjehu. Nudio joj je mnogo više od toga.

Nije je bilo briga što vidi da joj treba oslonac. Trebalo joj je da je neko voli, razumije, obožava...

Sve nevažno je odgurnula, prestala da brine i priznala i sebi i njemu da joj treba ljubav.

On spusti svoju, pa njenu čašu. Opet je zagrlj oko struka.

Gledao je u oči. Nije joj smetalo. Naprotiv, snaga, toplina, radost i ljubav sve se vidjelo u sjaju crnih očiju.

Pustila je da je poljubi. Udahnuo joj život poljupcem.

Zalutala, izmučena Tara, pronašla je spas.

- Tara... hoćeš li da ostaneš sa mnom?

- Odmah "all inclusive"? - prošaputala mu je uz uvo podižući ruke oko njegovog vrata. Udahnula je njegov miris, snagu koja je prelazila sa njega na nju, dajući joj mir, neku lepršavost, čak i radost.

Zaboravila je kako ljube usne koje te vole, kako je živjeti život i misliti o sreći.

Pružio joj je ruku koju je prihvatila. Krenuli su bijelim mermernim hodnikom. Iza krivine stadoše pred lift.

Dodirivao je po licu rukom, svako malo uzdahnuvši.

Razumjela je da je obuzdavao svoje želje sve do sada.

Iako je želio, nije joj nikad direktno prišao.

Prešli su granicu. Nije više bio veliki Obren, nego muškarac koji je voli. Srce joj se od prvog dana radovalo čim je "uklavirila" da mu je slaba tačka.

Možda je već onda trebala razmišljati zašto je to tako raduje? Pa i drugi su pokazivali naklonost, nekolicina njih bi uradila svašta da dođu do nje.

- Tara... jesi li sigurna? - upitao je gledajući je u oči i milujući po licu.

- Sad si našao da se nećeš... - prošaputala je stavivši svoju ruku na njegovu.

- Tara... i da se sada... ili ovih dana predomisliš... opet ću naći način da te osvojim. Ne mogu odustati od tebe, probao sam.

Umio je u pravom trenutku da joj kaže prave riječi. Kao niko na svijetu.

Nagnula se prema njemu pruživši mu usne. Brada mu je bila mekana, nije je bockala. U svakom poljupcu je osjećala njegovu potrebu za njom. Svakim dodir je iskreno i otvoreno priznavao ljubav.

- Sjećaš li se kad smo se prvi put sreli? - pitala je tiho dok joj je sklanjao kosu.

Klimnuo je glavom osmjehnuvši se.

- Aha... okrenuo sam se i ugledao tebe...

- Prvo sam ti vidjela leđa... kao da si osjetio da te neko posmatra, okrenuo si se.

- Znaš li kad sam te drugi put vidio? - smješio se.

- U restoranu?

- Nije tada... - odmahnuo je glavom. Stajala si u redu ispred pekare i pričala telefonom. Zaustavio sam kola i tako sjedio gledajući te. Taman kad si došla na red, meni pandur kucne na prozor i reče da sam srećni dobitnik to jutro, stao sam na pješačkom prelazu...

- Ahaha... jao Bucili...

- Imam nadimak? Dala si mi nadimak? - veselo je podigao obrve čvrsto je držeći u zagrljaju.

- Nemaš, onako mi izletjelo...

- Ipak se računa da si mi tepala - nije se dao.

- Ajd', nek ti bude - smijala se dok ju je milovao po kosi.

- Baš me zanima dalje... ali ćemo pričati poslije...

Podigne je u naručje i unese u sobu...

POGLAVLJE 6.

Rano ujutro se probudila prije njega... Stavila je još jedan jastuk pod glavu i tako polusjedečki s osmjehom gledala u njega.

"Odkomplikovao" joj je njen zapetljani život.

Jednostavno. Samo se pojavio. Prije njene glave, srce je znalo da ovaj čovjek donosi ljubav i radost.

A njoj je trebalo da lupi glavom o "Ivanovu prosidbu" da bi to shvatila.

Kad je otvorio oči opet se onako zaslijepljujuće srećno osmjehnuo. Uzeo je za ruku i poljubio nježno.

- Dobro ti ovo prvo zajedničko jutro! Da sva budu ovakva ili još ljepša...

Osmjehnula mu se na ovo potvrđujući da je zadovoljna. Moraće kući da se presvuče.

- Lijepo je biti srećan od rane zore. Nisam odavno to osjetila - nešto ju je tjeralo na potpunu iskrenost.

- Potrudiću se da od sada budeš često zadovoljna...
- Ide to tebi sasvim dobro... - priznala je dok je milovao i ljubio.
- Kad si već pristala trebalo bi da to potvrdimo...
- Kako? - nije baš razumjela.
- Mislio sam jednim onako "upečatljivim" prstenom.
- Pa da, skoro sam zaboravila "zašto dangubiti?".

Samo se veselo osmjehnuo na ovo.

Sjeli su u kola i završili u centru grada ispred zlatarnice.

- Pretpostavljam... imaš dil sa vlasnikom... sigurno si mu redovna mušterija.
- Hahaha... nisam znao da si ljubomorna, razmišljao sam o dosta situacija, ali da ti budeš ljubomorna na moje bivše, to mi nije palo na pamet. Ali ne brini, imam dil jer je ovo zlatarnica mog brata... kojemu sam ja pozajmio prilično para za nju...
- Hoće li brat da ti se šokira?

- Neće, nije tu, u inostranstvu je. Ali zato ima "diskretnog" radnika koji nas neće odati dok mi ne kažemo ostalima.

- Ajde onda, možda nešto i pronađemo... pun si iznenađenja...

Izašli su sa "ohoho" vjereničkim prstenom. U slučaju potrebe, raspali li nekog s njim, ne piše mu se dobro.

Četvrtast, širi od njenog prsta, punog profila, debeo preko pola santimetra, sa rezbarenim okvirom i utisnutim dijamentima oko unutrašnjeg ruba. Predivan i jedinstven.

- Baš mi odgovara...

- I meni se čini... - složio se. Hoćemo li... opet kući? - gledao je upitno i nježno. Jasno joj je bilo šta želi...

- Znači ti meni prsten, sad sam opet ja na redu za čašćenje...

- Računam na tvoju velikodušnost...

- Moram kući, nije da me roditelji kontrolišu ali nisam do sada ovako "nestajala" preko noći. Brinu sigurno, samo su diskretni pa mi ne dosađuju. Hoćeš da ih upoznaš?

- Tara... - oduševljeno je pogleda. Naučila si brzo da ne trebamo gubiti vrijeme!

- Znači ne plašiš se? - smijala se s njim.

- Ma kakvi! Rođen spreman!

*****

- Tata, mama... ovo je Obren - ništa više nije rekla. Nije ni trebalo.

- Ooo... - brzo su zatomili iznenađenje i ljubazno se rukovali s njim. Otac je još bio u pidžami, volio je tako do deset da šetka po stanu u njoj. "Ako se kasnije ispuvraćaju ili onesvjeste zbog iznenađenja, nema veze, važno da on to ne vidi" razmišljala je Tara u sebi.

Obren je bio svjetska klasa, znao je kako treba pričati sa ljudima. Ubrzo su njih troje pili kafu i pričali kao da se znaju godinama.

Ona se spremala i jednim uvom slušala njihov razgovor.

Roditelji su joj bili mirni, obrazovani ljudi, nju su dobili prilično kasno.

Nisu je gnjavili pitanjima kad će se udati ali su to željeli.

- A od kad ste u vezi - odjednom je začula očevo pitanje.

- Poznajemo se oko godinu dana - diplomatski je odgovorio Obren. Nisam mislio da ću se ikada ženiti, ali onaj gore je imao drugačiji plan.

- Niste bili ženjeni? - pitao je otac dalje.

- Nisam...

- Pa da... znate mi smo krivi, kasno smo je dobili pa ste morali čekati da izađe iz pelena. Eto da smo je dobili desetak godina ranije, ne biste toliko izgubili vremena.

- Eh, da sam ja nju upoznao kao bebu, čekao bi cijelo vrijeme pred vašim vratima da odraste... - šalio se.

- I šta ćete sad?

- Sad ćemo požuriti da sve nadoknadimo... vjenčaćemo se uskoro.

- Ooo... opet je pobjeglo njenom ocu i majci u isti mah.

*****

- Danas nas je tako krenulo da bi se do uveče mogli i vjenčati i u novu radnu nedjelju krenuti ko "novorođeni".
- Rado bi to uradio, ali volio bi da imaš vjenčanje za pamćenje, plus... ne želim da pomisliš da sam te omađijao i na brzinu smotao. Imaš još nedjelju dana da se predomisliš. I da kažeš kako želiš da izgleda vjenčanje.
- Imaš li ti neku ideju?
- Imam... idemo u Grčku i tamo ćemo se vjenčati.
- Onda ti to organizuj. Zapanjena sam kojom brzinom se sve odvija, a opet izgleda sve normalno i savršeno se sve uklapa. Možda sam još šokirana.
- Zbog Ivanove ženidbe? To je samo bio okidač da počneš mijenjati život. Sigurno si već odavno osjetila da ti ovako nije dobro. Kad dođe vrijeme za nešto Tara, onda te svi tragovi upućuju na ono što mora biti - mirno je objasnio.

Cijeli dan su proveli skupa. Opet je spavala u njegovoj kući.

- Tara... kad smo juče "sredili" tvoje mogli bi sutra i moje... rođendan mi je ocu.

- Da nije prebrzo?

- Ja kažem da nije, iako svake nedjelje imamo neku porodičnu proslavu pa možeš da biraš kad ih želiš upoznati.

- Dobro, može i sada, ako ti misliš da je u redu.

- Bićeš zvijezda večeri... hoćeš li ti to biti problem?

- Nadam se da neće... stisnem zube i odradim.

- To je moja Tara... - klimnuo je glavom osmjehujući se.

*****

Lijepi, veliki prsten ju je veselio, nije još dobila napad panike gledajući ga. Naprotiv, osjećala se zaštićeno i srećno. Možda je u srcu avanturista.

Obren je bio snaga, pokretač koji je njoj nedostajao.

Neustrašiv, sposoban... Nije se bojao ljubavi, pokušao je da realno sagleda osjećanja prema njoj, kad nije uspio, pomirio se s tim da je voli.

Iako je sumnjao da je zaljubljena u šefa, mlađa je od njega dosta, strpljivo je tražio način da je osvoji, ne odustajući ni pred kakvim preprekama.

Kući se malo odmarala i pravila reda po sobi. Ema je zvala zabrinuta što je isključila telefon. Saopštila joj da je dobro i da se... udaje. Plakala je jadna od šoka kad je čula za koga se Tara uskoro udaje.

Kako su upali kod njenih, tako su došli i kod njegovih. Pridružili su im se na porodičnom slavlju. Otac im je napunio 80 godina. Samo je, za razliku od njene, Obrenova uža porodica brojala valjda 50 članova.

Nije imala pojma da ima još tri starija brata! A oni su imali buljuk djece, unučadi, zetova, snaha...

Zagledali su je sa svih strana. Ona je to fantastično podnijela. Nije bila ni blizu ženi kakvu su zamišljali.

Koliki je šok izazvala, govori najbolje činjenica što većina nije uspjela da sakrije iznenađenje.

Zinuli su kad im je Obren saopštio ko je ona.

"Se..š! zapanjeno je ispalio jedan njegov mlađi rođak. Bilo je i "uhh", "opa braco", "aaa dolijao si", "nema šanse da si je smuvao", i skoro sve to u glas. Trebalo je snimiti to. Dobro da nije bilo onesvještenih.

Nije se plašila njihovog suda. Znala je da će dobiti visoku ocjenu.

Čuo je od bratove žene da je njegova majka mirno rekla "da i on jednom mora da poludi" i da ga ostave na miru neka se ženi kako hoće.

*****

Sutra dok se vukla po kući, nazvao ju je s posla.

- Hoćeš li sa mnom u Italiju? Na dva dana. Neka vrsta vjereničkog putovanja...

- Ne radim, pa mogu kud hoću. Ako ne smetam...

- Pakuj se ljubavi odmah... dolazim večeras po tebe...

*****

Ema je to ujutro zaprašila do brata. Nije htjela da mu vijest o Tarinoj udaji saopšti telefonom.

-Tara se udaje! Prije tebe. Sad možeš da juriš "Švajcarsku". Some glupi!

- Udaje se?! P a za koga?

- Za onoga koji će te uništiti pogledaš li je! Je li ti sad jasno za koga! - praskala je.

Nikako mu nije išlo u glavu da je njegov postupak ovo izazvao.

POGLAVLJE 7.

- Želite dvije sobe?

- Da - klimnuo je glavom dok su se prijavljivali na recepciji hotela.

"Rezervisao je dvije sobe?" čudila se u sebi. Možda će im se još neko pridružiti...

Međutim, kad je ugledala svoje stvari u sobi do njegove, nije mogla da ne traži objašnjenje.

- Ovo nešto znači? - zbunjeno ga je gledala.

Skoro se nasmijao, ali se brzo uozbiljio.

- Ne, ne...Tara... treba ti vremena. A ja želim da sve bude savršeno i da se ni zbog čega ne pokaješ.

- Obično svi pobjegnu u inostranstvo da bi se "družili", samo si ti obrnuo stvar?

- Kod kuće sam "požurio" jer sam se plašio, ako ti kažem da sačekamo, naljutićeš se i preći na druge kandidate.

- Stvarno si čudan tip...

- Samo želim da ti pružim sve najbolje i najljepše, jer ti to zaslužuješ.

- Uh... mislim da ću početi "cmizdriti" - zapanjeno je konstatovala.

Suze su joj krenule, u čudu je gledala u njega.

- Dođi najdraža... - zabrinuto joj je prišao, obglio je oko ramena i poveo do kreveta. Sjeli su zajedno, ona je počela sve jače da plače.

- Plači ljubavi, plači... dosta si bila hrabra i sama. Znao sam od prvog trenutka da ispod te hrabrosti kriješ krhkost i nježnost. Druge žene se prikazuju nježnije nego što jesu, glumeći krhkost, a ti si se prikazivala hrabrijom, kao da si se stidjela svoje osjećajnosti.

- Jao Bože... i to si shvatio - jecala je naslonjena na njegovo rame, srameći se što ju je tako lako pročitao.

- Pročitao sam te jer sam 24 časa dnevno mislio samo o tebi.

- I zato si nam sada uzeo dvije sobe?

- Kad me pozoveš ja ću doći... ovdje smo došli kao novi ljubavni par, ovo je Italija, ako nećemo ovdje probati "romantiku" gdje ćemo?

- Jesi li ti to probao već sa drugima? - sumnjičavo je podigla glavu.

- Hahaha... nevjerovatna si! Iz nježne žene oblivena suzama, uskočiš u "Inspektora Kluzoa"! - smijao se ljubeći je po čelu i usnama.

- Dobro, de... zanemari pitanje.

- Mislim da je tako bolje, ali ti si posebna žena u mom životu i imaš poseban tretman, to ipak treba da znaš. Kad budemo kući, provodili dane zajedno, ispričaću ti svu moju historiju.

- Dogovoreno... - osmjehnula mu se. Došla sam malo zbunjena, moram priznati. Sad mi je lakše kad smo popričali.

- Da bi opstali moramo razgovarati i biti iskreni. Šta te god bude zanimalo pitaj, a što želiš, ispričaj mi.

- Možeš i ti da pitaš šta te zanima - rekla je to skoro crveneći. Nije naučila da tako otvoreno razgovara sa muškarcem.

*****

Iako su stigli ujutro, on se brzo sredio i otišao na sastanak. Imala je vremena da se odmori i razmisli.

A o čemu da razmišlja? Ništa joj nije padalo na pamet. Već je brinulo ovo njeno stanje. Kao da nikad nije radila s Ivanom, kao da su ona i Obren već godina zajedno. Nije mogla to tako brzo prihvatiti.

Javila se roditeljima, zvala je i Ema. Umirila je zabrinutu ženu, saopštivši joj da je na odmoru.

Jedva je dočekala da on dođe. Da vidi je li stvaran ili ona sve sanja. Ipak, kad se pojavio onako krupan na vratima sobe, odahnula je.

- Već sam se počela pitati jesi li stvaran ili sam ja poludjela i došla sama u Italiju...

- Hahaha... moja samokritična ljubavi... pogrešila si, stvaran sam. A znaš šta si trebala?

- Šta?

- Sjesti u kafić, uživati, i gledati ima li koji zgodni Talijan, ako ja ne dođem!

- Pa da! To sam trebala... vidiš da nisam normalna, moraš me mnogo toga naučiti...

- Hahaha... - smijali su se oboje u glas. Opet ju je "ozdravio".

- Ako si sada spremna, mogli bi ići na ručak, znaš da volim dobro jesti...

- Kako da ne, kako da ne, kad ti imaš razumjevanja za moje živce moram i ja za tvoj stomak... hahaha...

Otišli su izvan grada, praktično je to bilo imanje sa restoranom na maloj uzvisini. Okolo su se protezala polja vinograda, žita.

Sjedili su na terasi ispod odrine od loze i uživali u tišini i miru. Opušteno su pričali, kao da oduvijek pripadaju ovdje.

Konobar ih je obavijestio da je sto postavljen pa su ušli u prijatan ambijent kamene kuće.

Treptala je gledajući u ukrašeni sto. Svijeće u zlatnoj boji i drugi detalji su govorili da je sto postavljen za ljubavni par. Konobar je nešto pričao njemu na italijanskom. On mu je klimnuo glavom i zahvalio se.

- Jao i ovaj Talijan zna čime se bavimo... - bilo joj je neugodno.

- Hahaha... - ne pamtim da me iko u životu nasmijao ovoliko koliko ti danas. Da ti priznam ljubavi... u ovo "gnjezdašce" svrate barem dva, tri zaljubljena para dnevno. Tako da je vlasnik dobro "ispraksiran" u vezi toga. Na tebi je vidio prsten, zaključio je ispravno da smo blizu vjenčanja, pa te je dočekaao kao buduću mladu.

- Ti si mu rekao?

- Ma kakvi, procjenio nas je kad smo dolazili.

- A jesi li ovo već vježbao... hm...hm...

- Tara... - pokušao je da bude strog i ozbiljan. Nisam ljubavi, šalim se, ne ljutim se što pitaš. Ali sam bio pametan pa sam okrenuo broj dobre agencije i molio ih da mi preporuče restoran. Ponudili su tri, ja sam izabrao ovaj, nekako mi se činilo da bi ti prijao seoski ugođaj.

- Ti znaš izgleda više o meni nego ja sama o sebi... -
uzdahnula je.

- Znala bi i ti, da si onoliko mislila o sebi koliko sam ja
o tebi - uzeo je za ruku i pogledao zaljubljeno.

- Obrene... - prošaputala je.

- Razumijem te sunce moje slatko... razumijem. Tek treba
da se navikneš da se nekome prepustiš i da bez rezerve
voliš i uživaš u toj ljubavi.

Gledala ga je nježno bez riječi. Samo je uzdahnula
slušajući ga.

Otišli su iz restorana pred sumrak. Vlasnik joj je
poklonio ružu i prekrasnu kutiju u kojoj je bila maketa
njihovog imanja s natpisom o ljubavi na italijanskom.

- Uh, kako mi je bilo lijepo! - priznala mu je u taksiju.

- Potrebno ti je opuštanje dušo...

- Umorni smo... dosta je bilo za danas...

- Umorni? Pa Tara u Italiji si, ti bi sad da spavaš?

- A šta si ti planirao?

- Moram da obavim telefonom neke poslove, onda ćemo se srediti i idemo u grad...

Trajalo je to poprilično, shvatila je da ima dosta posla. Čula ga je kako smireno priča i dogovara se preko telefona.

- Je li ti dosadno? - provirio je kod nje u sobu.

- Nije, odmaram. Ti nisi odmorio ni sekunde.

- Ne brini, navikao sam tako. Najbolje funkcionišem kad mi je raspored popunjen.

Izašli su u grad, večer je bilo toplo, fino, grad je živio za turiste i njihove romantične predstave o ljubavi. O toga se dobro zarađivalo. I sami Italijani su bili skloni da vjeruju u uljepšane verzije ljubavi.

Dobila je ogrlicu od nekog dragog kamena. Divno joj je stajala uz bijelu kožu i crnu blago kovrdžavu kosu. On je često dodirivao po vratu i kosi dok su sjedili na terasi jednog kafića i pili koktele gledajući na grad.

Osmjehivala se vidjeći da pomalo popušta. "Dok dođemo u hotel zaboraviće svoje kavalirske manire..."

Ali Obren nije zaboravio obećano. Ispred vrata se naklonio, poljubio je u ruku s uzdahom i poželio joj laku noć.

- Obrene... - opominjuće ga je gledala. Nemoj da me zafrkavaš, sve do sad je bilo savršeno...

- Treba ti još malo vremena...

- Ne treba. Treba mi zagrljaj. Sama sam godinama. Ili dođi, ili sutra idem sudiji reći da nas razvede jer ne obavljaš svoje bračne dužnosti.

- Hahaha... joj Tara... - smijao se njenom zafrkavanju. Skoro sam i ja zaboravio da još nismo vjenčani.

- Ajde Bucili... upadaj u sobu i "zaokruži" ovaj romantični dan...

- Kad to moja ljubav želi - prišao joj je čvrsto je zagrlivši. Tara... - gledao ju je u oči spustivši vrele usne na njene... Ah, Tara... - uzdahnuo je između poljubaca.

Zagrlila ga je oko vrata i povukla prema sobi. Na sredini sobe je zastala i odahnula izuvši visoke štikle.

On je čvrsto držao u zagrljaju ljubeći je po licu i vratu i polako joj rukama ispasujući košulju.

Ruke su mu bile vrelе, pekle su je na golоj kоži. Poželi da mu dodirne kosu pa uvuče ruke i pokvari mu frizuru.

- Mmm... dobre frizurice - prošaputala je na šta se on osmjehnuo.

Dodirivala ga je po bradi i obrazu, prvi put svjesno istražujući, polako uočavajući svaki detalj na njemu.

Otkopčao joj je košulju i pustio da padne na pod. Dok ga je dodirivala po licu otkopčao je i svoju, sam je skinuvši.

Rukom ga milujući po ramenu napipala je ožiljak...

- Rane iz dječачkih dana - objasnio je šapatом uz njeno uvo shvativši bez riječi šta je interesuje.

- Moraću detaljno da te pregledam...

- Može...

- To ćemo ostaviti za kući - prošaputala je i ona njemu na uvo.

Ruke su mu lagano sa njenog struka skliznule na njene bokove... Lagano je pritisnuo uza se, ljubeći njenu ruku koja ga je češkala po bradi oko usana. Drugu je spustila u gusti tepih malja na njegovim čvrstim, jakim grudima. Ispod dlana je osjećala jake otkucaje srca koje je tuklo za nju.

Stresla se sva od tog dodira. Njena ruka i njegovo srce u razgovoru o ljubavi... Ono je govorilo da kuca za nju, da drži ruku tu kad god poželi da zna da je voljena.

Toliko je taj dodir učinio slabom i osjećajnom da se plašila suza koje bi opet mogle poteći.

- Imam ja još toga osim grudi - šapnuo joj je smješeći se.

- Nešto mi priča tvoje srce pa sam sad zauzeta... -
uzvratila je zaburivši glavu u njegovo čvrsto rame.

- Moja se ljubav raznježila... - shvatio je odmah šta joj je.

- U pravu si... otkrivaš sve moje mekše strane...

- Tu leži snaga Tara... u ljubavi i nježnosti je najveća snaga ljubavi moja...

Mirno joj je to rekao spuštajući vatreno usne na njene.

Čvrsto ga je obgrlila oko leđa, puštajući da joj pokaže snagu ljubavi. Podigao ju je u naručje i ponio preko sobe.

- Tara... jesi li sigurna? - zastao je trenutak.

- Svašta pitaš Bucili... ajde spusti me na krevet dok ti ne ispadnem... - milovala ga je desnom rukom po kosi obglivši ga oko ramena dok je nosio.

Osmjehnuo se nekako sjetno, ranjivo.

- I usput se skini... vidi koliki si, ja ti ne mogu ništa... - htjela ga je razvedriti.

- Haha... - tiho se nasmijao.

Polako je spustio ne odvajajući usne od njenih.

Dlanovima se naslanjao na krevet izgleda ne želeći da se odvoji od nje.

Kosa mu se razasula kao Vikingu, snažna ramena su izgledala još masivnija, samo su oči otkrivale mekoću i osjećajnost.

Osjetivši oklijevanje, izmakne mu desnu ruku. On izgubi ravnotežu i skoro pade preko nje.

Malo se izmakla, pa je većim djelom završio na krevetu. Sačekala je da se okrene jer je pao postrance.

- Jesi li se namjestio? - nagnula se nad njega. Ajde sada, hoću da me izljubiš od glave do pete... Pa je li ovo Italija ili nije? Kako ću zapamtiti ovo putovanje ako nisi skroz "romantičan"...

- Tara... - uzdahnuo je mučenički privlačeći je k sebi.

Cijelu noć su slabo spavali... malo su pričali, većinom zagrljeni ćutali, ponekad se osmjehnuvši jedno drugom.

Zaspali su pred zoru, znajući da su napravili još jedan korak dalje. Učvršćujući iskrenošću novu ljubav koja se rađala.

*****

Ujutro ih je probudio telefon sa recepcije. Čovjek je nešto pričao na italijanskom.

- Može li na engleskom? - upita ga ona.

Rekao je da hitno zovu Obrena. Ne mogu ga dobiti na mobilni.

- Obrene... - probala je pažljivo da ga probudi.

- Mmmm... draga - promrmljao je nastavljajući da spava.

Ustala je i uključila zvuk na njegovom telefonu. Kad je to počelo da arlauče...

- Auu Obrene, dok mi vježbamo romantiku izgleda da kod tvojih gori...

Nije reagovao.

- Obrene... - čučnula je s njegove strane kreveta jer je spavao potrbuške. Bio je razbacan po cijelom krevetu sa razbarušenom kosom. Totalno divlji prizor. Ustane i uslika ga svojim telefonom.

- E sad mogu da ga budim...

- Obrene! - raspali u mali gong koji je stajao kao ukras na vitrini.

- Mmmm... neko je izgleda ujutro nestašan... - i dalje je ležao potrbuške spustivši desnu ruku da mu dodiruje tepih.

- Hahaha... - smijala se i opet čučnula pored njega.

Osmjehnuo se i on radosno. Bila je jako dobro raspoložena. Davno je naslutio tu vatru u njoj...

- Dobro jutro Vikinže... zovu te tvoji ratnici. Moraš ostaviti dragu i krenuti u nove pobjede - smješkala se gledajući ga u oči.

- Neka se snađu sami...

- Sad je meni jasno zašto su Vikinzi izumrli. Čim bi vidjeli žensko zaboravili bi na ratovanje - milovala ga je po ramenu.

Okrenuo se na leđa i pružio ruku prema njoj. Nagnula se da je zagrlji.

- Mnogo me usrećuješ. Mnogo - mirno je rekao ozbiljno je gledajući u oči.

- Ja tebi treba da zahvalim što si me zavolio i razumio...

- Nastavljamo dalje s planom? - upitao je tiho držeći je za ruku.

- Nastavljamo - klimnula je glavom s osmjehom.

- Bojim se da ova strka znači... da se odmah moram vratiti u firmu.

- I ja tako mislim... Vidiš da sam bila u pravu...

- U vezi čega?
- Što sam romantiku "zbila" u jedan dan, inače da smo ostavili to za danas... otišli bi iz Italije razočarani.
- Bila si u pravu - saglasio se vedro.
- Ajde se sad javi, da ne dođu za nama...

POGLAVLJE 8.

Na povratku je vozila ona. "Pa ti sad imaš privatnog šofera!" zafrkavala ga je dok je sjedio pozadi i pokušao da sredi problem.

Ponekad bi podigao pogled i osmjehnuo joj se u retrovizoru. Ili bi je pomilovao po kosi dok bi čekao da mu se jave na telefon.

Prvo su nju iskrcali ispred stana. On je insistirao da se javi njenim roditeljima.

Pažljivo im je opet napomenuo da će se uskoro vjenčati. Ovaj put su bili smireni.

Tašta mu je rekla da je Tara pametna, i da vjeruju u njenu prosudbu.

- Odmori se, ne znam kad ću biti gotov s poslom...
- Javi mi kad završiš - ispratila ga je do kola.

- Hoću, Tara... trebalo bi da napravimo jedan porodično poslovni prijem.

- Još rodbine?

- I rodbine i saradnika...

- Dobro, ako mora... izdržali smo test od sedam dana.

Poslao joj je poruku tek iza ponoći. A i tada je sumnjala da je gotov. Vjerovatno ima još nešto da zvrši.

*****

On je ujutro na posao došao najnormalnije u devet, kao da nije radio do pola dva. Ona ga nije zvala jer je mislila da odmara. Javio joj se prije pola časa da ne brine.

Dogovorili su se da dođe po njega u vrijeme ručka.

Popeo se na sprat liftom, i čim su se vrata otvorila ugleda Ivana ispred vrata njegove firme.

- Dobro jutro Ivane. Otkuda ti ovako rano?

- Izvini, trebala bi mi Tara. Isključila je poslovni telefon, a na privatni se ne javlja...

- A zašto ti treba moja žena? - namjerno ga je podbo iznerviran što ga uopšte vidi.
- Žena? Pa nije ti ona žena! Zovi je imenom! - ovo je iznerviralo Ivana.
- A što da je ne zovem svojom ženom? Pa žena mi je...
- Nije zakonita! - eksplodirao je. Poludjela je trenutno... inače bi te milion puta odbila! Proći će je - bio je uporan.
- Ništa od toga, pristala je i nije nimalo poludjela nego je progledala.
- Pa kako je u "braku"? - ironično je upitao.
- Mmmm... - zadovoljno je zamrmljao. Meni kao u raj. Tebi neće biti...
- Kako? - ovo ga je zbunilo.
- Vidio sam tvoju kandidatkinju. Baš onakva kakvu zaslužuješ... Meni je svanulo, tebi se smrklo.
- A Tari će s tobom biti kao u bajci?!

- Ne mogu joj obećati da će trajati 50 godina, jer ja imam toliko, ali idućih 20-30 ću učiniti sve da bude srećna. Ako bude nezadovoljna može da ode, neću je sprečavati. Ti nju ne poznaješ. Treba joj mir, sigurnost. Nježna je a opet jaka, osjećajna a čvrsta, drug je i prijatelj kakovog svako može poželjeti.

- Tara nježna i osjećajna? A ljubavnica? - nije mogao da se uzdrži.

Prišao mu je namrgodivši se.

- Zini da ti kažem! Imao si godina, mogao si provjeriti. Možda bi i provjerio da nisi mlakonja... - i zalupi mu vrata pred nosom.

*****

Na ručku je bio malo rastrešen. Da mu skrene misli, ispitivala ga je o zabavi.

- Moraš da mi kažeš ko će sve doći da se spremim... Doći ću ja sama večeras u kuću, večeraćemo pa ćemo pričati.

Ovo ga je obradovalo, pa je ručak protekao vedro.

Insistirao je da dođe po nju, pa su zajedno išli kući.

Pitao se da li da joj kaže...

- Šta je bilo? - pitala je ona njega.

Osmjehnuo se na to. Čitala ga je kao knjigu.

- Bio ti je danas bivši šef.

- Već? Nije dugo izdržao. Šta je htio? - upitala je mirno.

- Da vidi kako nam je u... braku.

Ona podignu obrve i prasnu u smijeh.

- Zafrkavaš me.

- Ne zafrkavam.

- Aaa... onda znam šta mu je.

- Šta?

- Fali mu kuvarica, spremačica, knjigovođa, sekretarica...

- Ahahaha... misliš da je to? Možda se Tara... osvjestio?

Možda mu nedostaješ?

- Nije to, sigurna sam. Ali i da jeste, kasno. Jesi li zato bio rastrešen na ručku? Nije neki poslovni problem?

- Nije... malo me Ivan izbacio... iz takta.

- Nemaš zašto da se uzrujavaš! Ako mi nešto nije po volji, ja ću ti to reći.

- Hoćeš?

- Hoću... zaslužio si to voleći me, pazeći me, zaslužio si svojom iskrenonošću. Idemo mi dalje, nema nazad...

- Tara... - ustao je oduševljeno i zagrlio je.

- Ovako je već bolje...

*****

Ujutro su se dogovarali oko zabave.

- Tara... boli te duša, želio sam samo da te barem zaštitim i da ti dam vremena da se oporaviš. Ranio te je, voljela si ga. Jesi li sigurna, možda ti je ovo što si imala aferu sa mnom dovoljno? Možda ne želiš više?

- Tačno da je boljelo, ali nisam sigurna je li boljela ljubav ili zabluda. Sve mi više izgleda da sam samo bila u velikoj zabludi.

*****

Gala prijem, najbolje bi tako opisala događaj te večeri. Porodična zabava joj je bila simpatična, a ovo je bilo manje prijatno. Mnogo nepoznatog svijeta. Odigrala je ulogu domaćice, ali je jedva čekala da se to završi.

Jedan nacvrncani Obrenov rođak joj je pravio društvo. Čim bi im neko prišao, pridavio bi ga hvaleći se snajkom. Tako da srećom nisu mogli ispitivati nju, nego bi bježali od njega.

Primjetila je jednu ženu koja je uporno gledala u nju. A i Obrena je često pratila očima. Možda je bila pet do deset godina starija od nje. Jasno joj je bilo da joj se Obren sviđao, i da ga je htjela za sebe. Možda je i bilo nešto između njih. Uzdahne, nije joj bilo pravo.

- Podsjeti me da Stamenku kupim bure rakije - šapnula mu je kad je ovaj, izljubivši je po stoti put, jedva otišao.

- Malo je popio pa mu treba sponzor? - smijao se raspoloženi Obren. Prijem je bio fantastičan zbog nje.

- Spasio me čovjek, bio je stalno uz mene, pa su svi bježali od nas. Niko me nije uspio ispitivati.

- Hahaha... a tako! Onda je zaslužio bure rakije.

- Čim budemo imali opet neki prijem, on će mi biti glavni gost...

- Hahaha... - smijao se Obren, kome je ona to veče izgledala prekrasno. Podignute kose, u lijepoj srebrno-lilavoj haljini. I majka, i snajke su se trudile da je zaštite od radoznalaca, ali eto njoj se najviše svidio Stamenko...

*****

- Ko je ona plavuša u žutoj haljini? - odmah je prešla na stvar, dok su se opuštali u masažnoj kadi na terasi.

- Sviđam joj se - potvrdio je iskreno, iznenađen brzinom kojom mu je saopštila šta je muči. Ali ništa nije bilo. A svidio sam se i tebi - rekao je zafrkavajući je nježno. Ti si jedina vladarica moga srca - uzeo je pramen njene kosi i prinio svojim usnama.

- Meni? Uopšte mi se nisi svidio! Odakle ti to... - odbila je da prizna ono čega i nije bila svjesna.

- O Tara... od početka si reagovala na mene. I ja na tebe. Samo mi se činilo da si preveliko iskušenje za mene. Zaključio sam "bolje da je se klonim". Ali nisam mogao. Pet mjeseci sam stalno mislio na tebe. A onda si mi opet poslala ponudu. Znao sam da te ne mogu odbiti. "Šta košta da košta, Obrene ulijećeš u ring" rekao sam sam sebi.

- Ma ti umišljaš - smijala se veselo. Oči su joj govorile da je srećna zbog njegove iskrenosti.

- I ja sam zaključio da to ne radiš svjesno. Nisi žena koja uzima trofeje, ali svaka žena voli obožavaoce. Lijepa crnooka... - nježno je podigao njenu ruku i poljubio je.

- Odmah sam posumnjala da si se zapalio za mene, zato sam te krenula zadirkivati. Onda sam vidjela da nećeš to da priznaš, pa sam prestala da te zezam...

- Ali ni ja, ni ti, nismo mogli mirovati...

POGLAVLJE 9.

U srijedu je proveo cijeli dan u firmi.

Da mu olakša, sama je krenula do njegove kuće. Taman da otvori vrata kola, odnekuda se stvori Ivan. Začudeno ga je pogledala.

- Tara... zdravo - gledao je ozbiljno u nju.

- Otkuda ti? Što me nisi zvao na telefon? - nije bila još raspoložena za razgovor s njim.

- Možemo li da porazgovaramo?

- O čemu? "Sad se sjetio da bi razgovarao..." pomisli iziritirano u sebi.

- O... cijeloj situaciji. I tvom otkazu.

- Situacija je takva kakva je, otkaz je definitivn.

- Bolje razmisli još o tome, posebno ako si stvarno namjerila da se udaješ.

- A što se ne bi udala? - iznervirano se izdreči u njega.
- Ne bi da to radiš... iz osvete. I baš za njega...
- Osvete? A kome se ja to svetim? Da nije tebi? Eto baš ću da ti se osvetim, nema više dadiljanja, sad ćeš morati sam da se brineš o svemu. I zašto ne za Obrena? Možda zato što bi te mogao urnisati čuje li da mu gnjaviš ženu!
- Tara... lijepa si kad si ljuta, nisam to do sada primjetio.
- A sad kad ti treba nova pomoćnica odjednom si progledao. E pa, kasno majstore! Kasno! A i hvala ti, uzgred budi rečeno, jer nisi ti kriv nego sam ja ta koja je bila slijepa!
- Da odemo negdje na večeru pa da popričamo?
- Ama miči mi se, idem na ručak s mužem! - zalupi mu vratima auta pred nosom.
- Voljela bi da ga nije srela, toliko joj je pao u očima da je to bilo skoro gadljivo.
- E jesi luda! Za ovim mlakonjom si patila! C,c,c... - pričala je naglas vozeći se prema Obrenovoj kući.

Stigla je prije njega da ga dočeka. Domaćica je već otišla u 17 časova kući.

- Mmmm... predivnog prizora - smješio se ozbiljno kad je stigao. Nije uopšte izgledao umorno.

- Nisi umoran? Ja sam mislila da ćeš doći "sažvakan".

- Eh, zaboravljaš da sam ja jedan "svježe" zaljubljeni tip, koji čim pomisli na tebe leti na krilima kao da je popio bure Redbula... - smijao se.

- A tako! Znači nećeš da zahrčeš za deset minuta, nego ćeš strpljivo da saslušаш koje sam ja sve prodavnice danas obišla...

- Hoću - hrabro se složio - samo mi daj večerati - pa da čujemo je li bilo kakvo "fenomenalno" sniženje u nekom ženskom šoping centru.

- Zbog ovoga ćeš dobiti kolač - primakla mu se pružajući mu usne veselo.

- Baš ti hvala na velikodušnosti - poljubi je nježno u ruku. Zbog ovoga i ja želim tebi nešto da poklonim...

- Šta? - radoznala je pitala.

- Kad ja dobijem kolač, ti dobiješ... poklon - nije se dao.

Veselo su večerali, trudila se da ga ne zamara velikim pričama, nego da opušteno uživaju. Morala je priznati da se divila toj njegovoj lakoći s kojom je kombinovao poslovni i privatni život. Nije bilo nevoze, sve je stizao...

U kuhinji je stavljala kolače na tanjiriće kad se pojavio iza nje. Prišao joj je i zagrlio je ljubeći je u kosu.

Osjećala je njegovu ljubav i oduševljenje, prislonjena uz njega. "Ovo je ono pravo" pomisli zadovoljno u sebi.

U desnoj je ruci držao neku kovertu.

- Šta je to?

Samo je malo podigao ruku pružajući joj da je uzme i dalje je držeći oko struka prislonjenu leđima uz svoja prsa.

Oveća i prilično debela, odmah ju je zainteresovala.

- Ako si spremna... Grčka nas čeka... - prošaputao joj je u kosu.

Nije bio plašljivac, ali je ipak u njegovom glasu osjetila ozbiljnost i brigu.

- Vjenčanje? Sredio si? - gledala ga je upitno poluokrenuta u njegovom zagrljaju.

Opet ju je dirnuo gdje je najslabija. Kako ju je tako čitao i osjećao, nije joj bilo jasno...

- Jesam... ako si i ti spremna...

- Rođena spremna! - bez zrna dvoumljenja čvrsto reče okrenuvši se da ga pogleda u oči.

Stajali su tako gledajući se. Sve nestrpljivije je željela još lijepog, još ljubavi, još novog života. Navikla je da dobija od njega sve što joj je cijeli život nedostajalo. Bez imalo straha ili rezerve, htjela je da se upuste i u bračnu avanturu, pa šta bude.

- Onda da pogledamo šta nam nude... - poveo ju je za ruku u dnevnu sobu.

- Čekaj! A kolač?

- Tara... - prvo ju je začuđeno pogledao a onda se slatko nasmijao. Izvini... - shvatio je da bi se mogla uvrijediti zbog njegovog smijeha, pa je pogledao izvinjavajuće.

- Malo sam zbunjena... - priznala je.

- Ako nam se ne sviđi, možemo još pogledati ponuda - umirivao ju je.

U koverti su bile tri manje omotnice. Pregledali su ih, jedna je bila glamurozna, druga za mlađe, a treća skromnija i elegantnija.

- Ova! - odmah je rekla.

- Ta? - veselo se osmjehnuo pogledavši je.

- Odmah im sutra javi i da to obavimo - čim je odabrala kovertu laknulo joj je.

Uplašila se šta je čeka kad joj je pružio koverat. Iskusni su, valjda su po našim godinama znali šta bi nam bilo najbolje...

- I to, a i ja sam pregledao desetak ponuda pa sam, vjerujući da te poznajem dovoljno, odabrao ove tri.

- Hvala ti... - zamišljeno ga je pogledala. Opet je mislio na nju i htio da joj skрати muke.

- Sve za tebe najdrža... znaš da sam presrećan kad mogu nešto uraditi za tebe. Ionako ne mislim o ničemu po cijeli dan osim o tebi... - polušaljivo je rekao.

- Eh, Vikinže moj romantični... - ganuto je naslonila čelo na njegovu bradu. Ljuljao je lagano i nježno, držeći je u zagrljaju. Kako mi je lijepo Obrene... kao da smo van ovoga svijeta.

Ljubio je nježnim poljupcima po čelu i dodirivao po kosi dok je pričala polupovezano. Ni ona se nije sjećala šta je trabunjala.

- Ti si moja ljubav i moja životna želja - šapnuo joj je pored obraza.

- A ti si... ne znam još šta si. Ali si moj... Osjećaj mi kaže da je jedino važno da si moj...

Otišli su u krevet... imala je potrebu da je miluje i dodiruje po licu da je gleda i svojim toplim očima da joj priča o ljubavi.

Ljubav podiže, daje krila i oporavlja. Zakrpa sve greške, sve oblake rastjera... Ljubav je iznad svega, nenadmašiva i neuništiva...

Ujutro kad se probudila razgledala je opet kovertu i opet se odlučila za treću kao i sinoć. Bila je sigurna da je to pravi izbor.

*****

S majkom je opet otišla u grad pripremajući se za putovanje. Vidjela je na majčinom licu nedoumicu. Sigurno se žena brinula zbog kćeri i pitala je li ovo ispravna odluka. Tara nije imala tu dilemu, jednostavno je nešto tjeralo da mjenja život. I to da radi s Obrenom.

*****

Sutra su izašli u grad zajedno... Dan je bio sunčan, pozitivan... Kao dvoje tinejdžera zadirkivali su se, držali za ruke, smijali...

Taman na ulazu u zgradu, naišli su na Obrenovog poznanika. Pomjerila se malo dalje od njih da mogu pričati o poslu.

Stala je ispred jedne apoteke i razgledala izlog, čekajući da završe. Bio je u tamnom sakou i bijeloj košulji. Jako elegantno mu je stajalo. Još je košulja bila raskopčana, bez kravate, pa su se nazirale bogate malje.

Djelovao je smireno, staloženo i moćno. Vrate joj se slike njihovih milovanja. "Veliki čovjek pun ljubavi..." ganuto pomisli.

Radio je dosta ali su stigli i da uživaju, da planiraju, ovo je bio život sa svim aspektima i privatnim i poslovnim, i srećom i radom...

Koliko je puta popila tabletu za glavobolju, nekad i za smirenje zbog nerviranja? Umjesto trčanja od jutra, nerviranja, sada je sve djelovalo jednostavno i prirodno. Nije se brinula što ne radi, znala je da će on to srediti i dati joj da izabere kakav život želi.

Nakon skoro deset minuta, dosadilo joj je čekati pa mu pošalje poruku.

"Ajde otkači tog dosadnjakovića pa ću da te častim... ručkom."

Čuo je zvuk dolaska poruke i inteligentno shvatio da mu ona piše, jer joj je vidio telefon u rukama. Primjetila je kako se osmjehnuo pogledavši preko sagovornikovog ramena u nju.

"Ne znam draga vrlo je zanimljiv sagovornik, ručak koji nudiš je slab stimulans da prekinem ovako divnu konverzaciju... Eto me za minut!"

Otpisao joj je i dalje slušajući jednim uvom šta ovaj priča. Dok je čitala poruku namignuo joj je preko čovjekovog ramena.

- Jesam li bio brz?

- Jesi - pohvali ga ona kad joj je prišao.

- Znači, častiš me ručkom? - približi joj se uhvativši je za ruku.

- Zaslužio si, gdje bi da te vodim? - ispreplela je prste sa njegovima.

- Na neko tiho i diskretno mjesto?

- Može na prvo koje naletimo?

- Može! - osmjehnu joj se s ljubavlju.

Sva je živnula od tog pogleda i osmjeha.

Bili su u centru, sve krcato ugostiteljskim objektima, pa su nakon kupovine brzo pronašli gdje će ručati.

- Šta misliš da ja izujem cipelu... - nestašno mu reče nakon što joj je ispričao nekoliko dogodovština iz svog poslovnog života.

- Tara... - gledao je užarenim očima - znaš da sam ja uvijek "za", spreman da sprovedem svaku tvoju nestašnu ideju - pružio je ruku preko stola i nježno pokrio njenu.

- Hihih - smijala se malo pocrvenivši zbog svog bezobrazluka. Tako sam i mislila... baš si nevaljao!

- "Očiju tvojih da nije, ne bi bilo neba u našem malom stanu..." - citirao je jedan stih ljubavne pjesme.

- Obrene... - raznježeno ga je slušala.

POGLAVLJE 10.

On je sutra morao na put, a ona je s majkom i drugaricom završavala obaveze i nabavke prije puta u Grčku.

Izmorene, došle su oko 4 popodne kući i zatekle Ivana u razgovoru sa njenim ocem. Živci su joj skočila da se jedva suzdržala da ne prasne.

Vidjela je da joj su joj i roditelji zbunjeni njegovom posjetom.

Otkad je počela raditi kod njega, svratio je desetak puta tražeći Taru. Možda su i oni pomislili da će od njih ispasti ljubavni par, ali su vremenom uvidjeli da se ništa ne dešava.

- Kako "Švajcarska"? - upita leđima okrenuta njemu kad je ostavila stvari u sobi i brzo se vratila da on ne bi nešto rekao pred njenim roditeljima.

- Kristina? - upita glupavo kao da ne zna o kome priča. Dobro je... pozdravlja te.

Tara ga tako prostreli pogledom da je začutao trenutno.

- Pozdravi i ti nju - odreže mu ironično.

- Idem ja... - njen otac ustade i s nelagodom se izvuče ostavljajući ih same.

- Tara... ja nisam htio nikako da te uvrijedim, nisam bio siguran šta ti želiš. Ema me nagovarala da te startujem, ali si nekako...

- Nekako šta? Živčana? Ili nisam hladna ko onaj tvoj automat?

- Ne, ne nisi hladna... nego ne znam... sve držiš u svojim rukama, osjećam se suvišno s tobom.

"Kuku, pa on je totalni mlakonja! Osjeća se inferiorno sa mnom a koliko sam se trudila da ga guram u prvi plan!"

- Vidi, nemamo više oko čega da se raspravljamo. Zašto si došao reci mi konkretno! Ponavljam ti da se ne vraćam na posao! Šta još hoćeš?!

Začulo se zvono na vratima.

- Tata otvori! - doviknu mu ona.

- Stigao zet - reče njen otac bespotrebno jer je Obren stajao pored njega.
- Zdravo Ivane... - pogledao je potpuno smireno u gosta.
- Pozdrav - samo je nezadovoljno promrmljao Ivan.
- Baš smo se lijepo ispričali... ali nemam više vremena, Obren i ja moramo ići - praktično ga je istjerala iz kuće.

Nakon toga je atmosfera postala mnogo vedrija, Obren i njen otac su se raspričali, izvadila im je neke kiflice što je majka spremala, pa su sve troje popili po pivo uz njih.

Nije je ispitivački gledao, niti bio neraspoložen, ljubomoran, već kao da je želio pomoći njoj kako bi zaboravila neugodnosti s Ivanom.

Razumjela je dobro to, kad nekoga voliš sve u tebi radi da zaštitiš onoga koga voliš.

Pričali su i o vjenčanju s njenim roditeljima. Pozvala ga je da ostane kod njih.

- Ostani slobodno, krevet mi se zove "Samac". Eto barem me on više neće nervirati, jer nisam sama...

- Hahaha... - slatko se smijao gledajući njen skoro vojnički krevet.

Prišao je, ne pazeći hoće li joj roditelji naići, i nježno je zagrlio stavljajući joj glavu na svoje rame.

- Moja ljubav nikad više neće biti sama - čvrstim glasom joj je rekao tiho uz kosu. Zvučalo je kao zavjet.

Sad nisu imali vremena za duge razgovore, ali jednog dana će mu se sita isplakati pričajući kako joj je bilo zadnjih nekoliko godina.

Morao je poraniti u firmu pa su odustali od isprobavanja "Samca".

*****

- Sad se sjetio da te voli? - upitao je u kolima dok su se vozili do njegove kuće.

- Ma ne zna ni on sam šta bi htio! Vi muškarci inače ne volite promjene, a još kad vam se dirne u vaš komoditet...

- Jesam li ja takav?

- Nee... ti si stvarno poseban. S lakoćom radiš sve što radiš. Nije ti teško raditi, nije ti teško truditi se oko mene i udovoljavati mi... s tobom je sve lako i jednostavno. Vjerovatno ga grize savjest i htio bi da nešto popravi. Ustvari, nema se tu šta više reći... kad se smiri situacija možemo u miru popričati jer i ja sam kriva za neke stvari. Bila sam i ja u zabludi.

- Samo polako, doći će sve na svoje mjesto kad za to dođe vrijeme... - tješio je.

- Kao što si ti čekao ovoliko da se oženiš?

- Nisam planirao da se ženim, ali ni da se ne ženim. Pustio sam da to vrijeme odluči.

Jedva je čekala da obave vjenčanje.

- Opet ćemo imati dvije sobe?

- Nećemo ako ne želiš - smijao se.

- San svake mlade... Došla na medeni mjesec sjediti sama u svojoj sobi!

*****

Napokon je sve bilo spremno. Odletjeli su avionom na otočić. Prvi put su bili stvarno sami. Plašila se da se ne probudi i zaključila da je iz ljutnje pogrešila.

U novoj sredini su bili još više oslonjeni jedno na drugo, ali Obren je bio svjetski čovjek. S njim nikad nije bilo dosadno ili monotono. Još su bili bliskiji, otrgnuti od svoje sredine i spremni na veliki korak za oboje.

Taj vikend su se vjenčali na terasi ispred male crkvice sa divnim pogledom na more i otočiće što su izranjali iz vodenog plavetnila.

- Volim te - rekao joj je prvi put, gledajući je kao da će mu srce iskočiti od silne ljubavi kad je došlo vrijeme za poljubac.

Jednostavno, ali opet fantastično i savršeno. Nije mogla zaustaviti suze.

Sa terase njihove vile vidik je bio veličanstven.

S lijeve strane se protezala gomila bijelih kućica, ispred njih je bilo more sa brodovima koji su mirno plovili. Na terasi su imali i bazen.

U vili ih je dočekaao kompletno pripremljen ambijent za mladence.

- Da nisi u prošlom životu bio španski plesač? -
zafrkavala ga je dok su plesali.

- Toreador senjorita! - stavi ružu u usta, privuče je k sebi i poleti s njom preko velike terase.

Smijala se puštajući da je nosi i ritam i on.

Tri dana su proveli na otoku, pa su se morali vratiti u stvarnost.

Pričao joj je iskreno otkrivajući joj dušu, dajući sve od sebe, dokazujući da je beskrajno voli.

Nerado su se treće večere spremili za povratak.

- Želim da ti nešto poklonim... ustvari je za oboje -
pružio joj je fino upakovanu kutiju.

Unutra su bila dva elektronska albuma sa predivnim ramovima u drvu i kamenu.

- Jedan je intiman... samo za nas, a drugi da pokazuje radoznalcima koji će nas sad opsjedati kad se vratimo.

Zanimao je ovaj "intimni".

Prva fotografija - skoro gro plan, a njena faca otvorenih usta ko da kaže "nemoj da pričaš"... , druga s leđa uslikana kad je u lijevoj ruci držala fascikle a desnu podigla da prebaci dugu kosu naprijed. Treću je prepoznala, ispred pekare. Pričala je telefonom, cipelom se igrajući s kamenčićem ispred sebe.

- Odakle ti ovo?! - zinula je.

- Hmm... - osmjehnuo se skoro izvinjavajuće - ova prva, tad sam te prvi put vidio. Sjedila si na klupi ispred Palate i pričala s nekom ženom. Šta li ti je ova pričala ne znam, stalno si imala začuđen izraz lica.

- Obrene... - uvijek kad bi pomislila da je potrošio sav svoj repertoar pokazujući joj ljubav, on bi joj priredio novo iznenađenje.

- Nas trojica smo cijelo vrijeme stajali okrenuti leđima vama. Prođe neki mladić, i skoro udari u mene. Ja se izmaknem i okrenem se za njim pomislivši "budalo pazi malo kud ideš!", i ugledam tebe kako zinuto gledaš u ovu što priča. Bio sam odmah gotov... u sekundi sam proživio oduševljenje gledajući te i razočaranje što te ne poznajem, što ćeš otići i nikad te više neću sresti...

Većinu slika nije nikad vidjela, a ostale su nastale u specijalnim trenucima. Cijelo vrijeme puta gledala je taj "intimni" album dok joj je on pričao kad i gdje ju je slikao. Neke je dobio od kolega, na razne načine se izmotavajući da dođe do njih.

Nekoliko mjeseci kasnije rekao joj je da ga je prvi put u avionu pogledala zaljubljeno. I tad je znao da su vezani za cijeli život i da se neće pokajati što se udala za njega.

POGLAVLJE 11.

Kako su uključili telefone, nastao je kaos. Njen mobilni cijeli dan nije prestajao da "pinguje". Svaki čas nova poruka, "ping", odmah druga za njom...Već su se javljali radoznalci da čuju šta je i kako bilo.

Obrenu je bilo još gore nego njoj. On je odlučio čim se vrate održati svečanu večeru u hotelu za porodicu. Da ne bi svakom pojedinačno objašnjavao gdje su bili, šta su radili, kako im je bilo.

Smijali su se zbunjenoj rodbini i dogodovštinama s njima.

Ona je samo tražila u gomili Stamenka da je spašava od sviju. Postao je njen "portparol" što je Obrena dobro nasmijavalo.

Jadna Ema je plakala, Tara ju je tješila da je tako suđeno. Predstavila je uplakanu Emu njemu, i otvoreno rekla da je ona navijala za nju kao snaju.

On je pažljivo rekao kako i on smatra da je njen brat pogrešio, ali se ipak veseli jer je to Taru dovelo k njemu.

Ema naivno ispred njega reče "pa znam sve tvoje udvarače, njega nisi pominjala", na šta je on veselo digao obrve. To ga je baš iznenadilo.

"Dugo se otimao, nikako da pošalje zahtjev i istakne svoju kandidaturu. Jedva sam ga namamila." Šaljivo je objasnila prijateljici.

*****

- Znači nisi bila zaljubljena u njega? - pitao je sutradan dok su popodne odmarali u dvorištu.

- Jesam, dok nisam srela tebe. I odjednom je ta zaljubljenost počela popuštati. Svaki dan je opadala, a ja sam se osjećala sve bolje. Oživjela sam. Nisam prvih nekoliko mjeseci povezala da to ima veze s tobom... Ni na kraj pameti mi nije bilo da je to zbog tebe. Mislila sam, oladila sam se kao i prvi put.

- Sredila si me...

- Čula sam priče da si jako razuman i oprezan i da se ne želiš ženiti. Nisam znala da imaš tri brata, oni imaju djecu pa ti to nije ni trebalo.

- Oduševila si me svojom odgovornošću i hrabrošću.

- E pa, ni to također nisam razumjela sve donedavno. Mislila sam da je u pitanju inat.

- Zašto?

- Odbio si nas, i prionula sam poslu kao nijednom do sada. Skoro fanatično, rješana da te natjeram da se predomisliš i uzmeš nas za partnere. Ne znam jesam li ijedan projekat toliko savršeno odradila kao ovaj. Nije čudo da me je onaj vlasnik aromatičnog bilja toliko nahvalio. Možda sam u podsvijesti željela susret s tobom. Nisam još sigurna, tek sam nedavno počela da analiziram sve.

- Mogla si jednostavno da dođeš.

- Da sam te krenula zavoditi, mislim da bi me odbio. A i slaba sam zavodnica. Teško bi to prošlo kod tebe.

- Grešiš, izgleda da ipak nisi shvatila da sve što ti uradiš kod mene može da prođe - poljubio ju je oduševljeno.

- Nekako mi se činilo da nam je ova tehnika oboma bliža. Ja sam se osjećala prirodno kad sam te zadirkivala preko posla, a ti si se borio da se odupreš pa si onda kapitulirao preko posla. Da ne ispadne da si baš toliko zabrazdio.

- Neka sam ljubavi moja... ne kajem se niti malo što sam zabrazdio i zavolio te ludo, da luđe i jače ne mogu...

POGLAVLJE 12.

Tara je polako preseljavala stvari i prilagođavala kuću svojim potrebama. Za nekoliko dana je već počela da liči na dom. On je to s osmjehom posmatrao.

Ujutro ga je ispraćala na posao, a često je dolazio na "maženje" ili su se nalazili u gradu. Htio je da se ona odmori, a i njoj je pasalo da se opusti. Imala je plan koji je uskoro htjela da realizuje.

Jedno večer je donio sa sobom papire, izvinio se objasnivši da ima veliku frku. Pustila ga je da radi, nekoliko puta je izlazio, javio se njoj ili je poljubio objasnivši da će cijelu noć provesti tako.

Nije se od otkaza nikada osjećala beskorisno, prijao joj je novi način života. Sad je zainteresovalo šta se događa.

Čim je vidio na vratima radne sobe sa čajem, shvatio je i on to.

Dao joj je znak rukom da priđe. Obišla je oko radnog stola i sjela mu na koljena jer je ispružio ruku da je privuče.

- E vidiš... ti ćeš ovo jednog dana da radiš...

- Samo polako, pristajem da ti budem pomoćnica ali ćeš ipak ti to i dalje da radiš.

- A ja se već poradovao... Odem u penziju i lovim po šumici, a žena će da me izdržava... - šarmantno se osmjehnuo zadirkujući je.

- Ti si ulovio šta si trebao, za tebe je lov završen - izazivala ga je protljavši svoj nos uz njegov. Malo si se zafrkao u računici, ali ako ti mogu olakšati...

- Bi li mogla pisati ugovor na kompjuteru kako ti budem diktirao?

Složila se, pa su dva časa proveli radeći.

- Evo ti da se nečim zabaviš - provirila mu je u sobu oko ponoći noseći tanjir sa voćem i čajem jer još nije bio gotov.

- Voće i čaj? - nije baš bio ljubitelj.

- Ode mlada sama da spava, ti uživaj...
- Izvini - pogledao je izvinjavajući.
- Ma šalim se... samo ti radi, ja ću naći nekoga tipa na Fejsu da se dopisujem...

Čula ga je kroz vrata kako se smije.

*****

Sutra joj je došla Ema s mužem u posjetu. Već joj je bila i drugarica, dio rodbine, a najavili su se i Obrenovi.

On ju je upozorio da pazi kako će s njegovima, jer vole nenajavljeno banuti kad im padne na pamet, pa ako joj se to ne sviđa da odmah "uvede red".

Ema je uzdisala i žalila se na brata. Tara ju je smirivala, ali je to nju još više žestilo pa bi osula paljbu po Ivanu.

Obrenovi su došli kad im je on javio da ima vremena za njih. "Samo" sedmoro ih je stiglo kao izvidnica. Majka mu nije došla, pa je Tara zaključila da žena čeka poziv.

- Vidi ovo... pa ovo je neki "oficijelni" album! Imaš li ti striko kakvih nestašnijih slika? - pitao je 17-ogodišnji sin Obrenovog brata.

Ona je iznenađeno pogledala u bezobraznika.

- Budi fin pred strinom, još nije navikla na tvoj bezobrazluk - Obren ga je odmah ukorio.

- Dobro strina, daću ti vremena da me upoznaš...

- Pazi ti da ne upoznaš mene! - zaprijetila mu je. Ostali su ga zadirkivali da će nagrabusiti od mlađahne strine.

*****

Radio je dosta, ostatak vremena su trošili na druženja, poslovna i privatna, a najmanje na njih dvoje. Kako je bilo divno dok nisu znali za njih...

Čula ga je jedno veče kako priča sa kolegom lovcem i sinula joj je ideja. Ovaj ga je zvao u lov, a Obren mu je odgovorio "da nema signala u kolibi, a mora raditi, a što je još važnije, može mu se žena buniti da joj ne posvećuje dovoljno pažnje". Izgleda da je jako volio prirodu, pa je to odlučila da iskoristiti.

*****

- Buci... nešto sam gledala one tvoje slike iz lova...
- Lijepe su jel' da?
- Bezvezne. Gomila pijanih kretena! Ja bih ubacila specijalce među vas i napravila kaos. Jurio bi vas po šumi dok se ne sakrijete iza ženinih sukanja.
- Ahahaha - davio se od smijeha čuvši je.
- Nego znaš šta... ova koliba... Ova kod rijeke dolje... Kakva je to koliba? Nešto me sve privlači... Bi li mi mogli dolje na jedan vikend?
- Hoćeš u lovačku kolibu? - gledao je u nju kao da nije dobro čuo.
- Aha. Ja sam neka divlja žena. Bolje požuri dok sam u ovakvom stanju...
- Hoćeš sutra?
- Može! Spakovaću nas dok ti dođeš. Ko će voziti?
- Ja ću, idemo sami bez šofera, može?

- Može Buci! - zadovoljno mu je sjela u krilo.

Poljubio ju je u kosu uzdišući. Rukom joj je pomjerao pramenove da dođe do bijelog vrata.

- Kako si divna... - prošaputao je očarano.

- I ti si... - pogledala ga je s osmjehom i spustila usne na njegove. Za čas su bili na putu do spavaće sobe...

Vratio se ranije s posla, i već u podne su krenuli. Usput au napravili pauzu da bi ručali u jednom lijepom restoranu.

*****

Pogled iz kolibe je vrijedio neprocjenjivo. Rijeka i okolna šuma u svoj svojoj smirenosti i ljepoti. Ispred kolibe je bio put kojim se spuštalo pedesetak metara nizbrdo do obale. Sve zeleno, čisto, mirisno...

Čim su se smjestili, bacila se na njega. Nisu bili samo ljubavnici, bili su i lijek jedno drugome.

Ona nije imala prilike puno boraviti u prirodi, osim kratkih izleta. Bila je gradsko dijete, ali joj je ovaj ambijent izgleda odgovarao kao i njemu.

Još jedna nit koja ih je spajala.

Sutra ujutro je došao čovjek koji im je održao kolibe. Sve gledajući ispod oka Obrenovu mladu i lijepu ženu.

- U šta gledaš? – odjednom se javi ona. Misliš da sam plastična? Nisam... sva sam prava. Nemam silikone. Imam mozak i Bucija sam baš htjela.

On čovjek pocrveni a Obren se slatko nasmija.

- Nerviraju te kad te smatraju lutkom koja se udala za starijeg?

- Pa jesam li lutka? Kuvam, perem, radim, nemam silikone... Kakva sam ja onda lutka?

- Znaš da je to normalno. Ima ih dosta što su se udale zbog para.

- Ajde molim te! Kao da su muškarci bolji! Vole da pokazuju žene kao trofeje. Ja sam tebi žena i saradnica.

- Smeta ti što misle da si se udala iz interesa? - sa zanimanjem je gledao u nju smješkajući se.

- Pa malo... - bila je iskrena. Ali i mi smo imali svoje razloge. Ne možemo da im zamjerimo što sumnjaju.

U zoru su ustali, prošetali, pa radili. Ona mu je pomagala i sve su uspjeli do ručka završiti.

Pošto je bio petak, vikend pred njima, mogli su se opustiti. Išli su da ona malo upozna okolinu. Nešto joj nije išlo snalaženje u prirodi. Orijentacija joj je bila jako slaba pa se on slatko smijao. A kad je ponudio da je provoza kvadom (brdsko vozilo), odbila je, i zabranila njemu da ga koristi.

Pristao je da se ona ne bi brinula, mada ga je volio voziti.

Po povratku, sjela je naslonivši se uz stablo ispred kolibe.

On je sjeo pred nju. Povukla ga je da se nasloni na nju, savivši noge u koljenima da mu je udobnije..

- Jesam li ti težak?

- Nisi... - mirno ga je milovala po kosi iznad uveta dok su uživali u tišini i pogledu. Jako mu je lijepo stajala duža kosa a bez problema se navikla i na bradu. Nudio je da se obrije ako joj smeta, ali je otkrila da ga voli češkati po njoj.

- Lijepo ti je? - pitao je polutiho.

- Savršeno - iskreno je priznala. Da mi je neko ponudio ovakav način života nisam sigurna da bi pomislila kako mi odgovara. Možda se to mjenja s godinama...

- Vjerovatno... mada sam ja uvijek volio prirodu i pravo.

- Je li tebi lijepo? Nije ti naporno? - pitala je brižno.

On do sada nije pokazivao neke znakove umora, pitala se hoće li imati snage za privatni život, s obzirom koliko je radio.

- Predivno mi je... - okrenuo se pogledavši je s ljubavlju. Nije mi nimalo naporno, čak mi je sad bolje... Idem s posla kući, a ranije sam često morao ostati na večerama ili u kafanama. Sad imam izgovor... žena me čeka kući.

Spustila je poljubac na njegovu kosu zadovoljna odgovorom.

- Ipak, moram se malo požaliti...

- Da? Na šta?

- Ja sam do sada bio momak, nisam zamišljao kad se oženim da će žena uz mene biti 24 časa...

Oči su mu se smijale izazivajući je.

- To ti je bračni život! Obično se svi žene zbog onoga "brigo moja pređi na drugoga". Do sada si bio previše samostalan, sad to moraš platiti...

- Znači, držaćeš me stalno pod nadzorom?

- Aha... ja sam ti ko Gugl strit vju (Google Street View), da se ne izgubiš...

- Da se ne izgubim?

- Aha... u smjeru neke druge gospođe...

- Ti si jedina na svijetu do koje me put vodi... -
prošaputao je ljubeći je strasno i zavlacheći ruke pod njenu majicu.

- Uvijek imaš savršen odgovor... - spustila se na travu čekajući da i on učini isto. Mogli bi mi negdje kupiti jednu ovakvu stračaricu. Da češće pobjegnemo iz grada.

- Ti bi kolibu?

- Volim ja i šoping, ali bi nam jedna mala koliba u prirodi dobrodošla. Ja ću da je održavam. Da ima samo osnovno. Sve od drveta. To me smiruje.

- Dobro, kad to moja ljubav želi...

- Hoćemo li sad nastaviti, ili... - primakla je lice uz njegovo.

- Nastaviti, nastaviti, nego šta... - osmjehnuo joj se vedro čvrsto je prislonivši uz sebe kad su krenuli u kolibu.

Kako savršeno odgovaramo... - uzdisao je.

*****

Kasno navečer i sutra ujutro stizali su i drugi u kućice, pa su izgubili mir. Cijelu subotu su proveli s društvom. Zato ga je u nedjelju ranom zorom probudila. Jedva se rasanio, sinoć su do dva sjedili oko vatre.

- Ajde, diži se. Idemo da prošetamo dok ovi dosadnjakovići ne ustanu!

- Kako moja draga kaže... - ustao je ne buneći se. Veselo je pjevušio spremajući se za šetnju.

- Evo opet onog tvog! - promrmljala je nezadovoljno.

Čuvar koji je pazio na kolibe, imao je satelitski telefon pa bi Obrenu prenosio hitne poruke. Srećom, samo je navratio da im donese zalihe.

- Ako mi dojadi da ti stalno donosi poruke, upucaću slučajno tvog goluba pismonošu...

- Hahaha... Tara, Tara...

Prošetali su, pokazao joj je jednu finu livadu okruženu malom šumom. "Tamo je divna livadica" gledao je u nju smijući se i značajno dižući obrve.

"Je! jeste? Kad bude toplije odvešćeš me da pogledam..."

"Nećeš sada?" nagovarao je.

Nije htjela da se prehlade, pa su se vratili i doručkovali u kolibi. I drugi lovci su se počeli buditi pa ga je morala "pustiti" da se pokaže.

Pripremao je sa kolegama divljač za ručak. On je ložio vatru, a ona mu je pomagala. Ovdje u divljini se godine nisu računale, a nju su prihvatili bez velike pompe, ne ispitujući ih. Kao da su ostavljali sve po strani i uživali u lovu i prirodi.

Nerado su se vratili u grad. Da je bilo još koji dan ostati...

POGLAVLJE 13.

Spremajući se ujutro za posao, razgovarali su u spavaćoj sobi.

- Kakav ti je plan za danas? Hoćeš li doći da zajedno ručamo? Ili da ja dođem kući?

- Godišnji sam iskoristila, istekao mi je otkazni rok, pa ću otići do Ivana po svoju dokumentaciju.

Učinilo joj se da ju je zabrinuto pogledao.

- Hoćeš li da te zaposlim u firmi?

- Pa ne bi bilo loše. Ali da stvarno radim a ne pro forma.

- Znaš da za tebe odavno čuvam mjesto...

- Obrene... nemoj da imam poseban tretman, stavi me sa kolegama, bolje da naučim više. Ovako budemo li stalno zajedno, ometaću te u poslu.

- Bila bi pomoćnica jednom kolegi?

- Naravno! Samo da je mlad i lijep...
- Hahaha... nažalost, nisam se sjetio da bi tvoj šef trebao imati te kvalitete pa sam ti dodjelio šezdesetogodišnjaka!
- Što si mudar... - osmjehivala se bezobrazno.
- Hahaha...

*****

- Alo, dobro jutro Obren je...
- Dobro jutro... - nevoljko je promrmljao Ivan.
- Slušaj, Tara danas dolazi po papire kod tebe. Nemoj slušajno da je naljutiš ili rasplačeš jer ćeš onda imati posla sa mnom.
- Obrene, Tara je sposobna sama da rješava stvari, ne trebaš joj ti - podsmješljivo je rekao.
- Možda joj ne trebam, ali eto mene k tebi ako samo vidim jedan znak neraspoloženja kad se vratim kući!
- Bolje joj je da radi sa mnom nego kod tebe.
- Bolje je tebi da začepiš da te ja ne bih presložio uzduž i poprijeko! - odreže mu strogo i prekine vezu.

Cijelo vrijeme je bio kao na iglama. Kako će se osjećati, hoće li se pokajati što se udala za njega, hoće li shvatiti da joj Ivan nedostaje...

Možda čak zaključi da je i dalje zaljubljena u njega... O tome nije smio ni da pomišlja.

Ni Tari nije bilo svjedno što ide u staru firmu, ali joj je srce govorilo da što prije završi sa tim i nastavi dalje sa novim životom. Obren joj je jutros ponudio da je odmah zaposli. Prethodno se osigurala kod Eme, da joj Ivan ne bi pravio probleme.

Vidjevši sestru s Tarom, nije se usudio da išta kaže.

Potpisali su papire, pa su ona i Ema otišle na kafu. Bez obzira na sve, njih dvije će uvijek biti prijateljice.

Poslala je Obrenu poruku da je sve sređeno i da će svratiti kod roditelja.

- Jesi li još kod svojih? - zvao ju je oko dva popodne.
- Spremam se kući...
- Dolazim po tebe...

Na vratima je vidjela ispod mirne fasade zabrinutost, a on je odahnuo shvativši da je nije uzrujao susret sa šefom.

- Zdravo dušo... - nježno ga je pomilovala po obrazu.

Njegov ozbiljan pogled pun ljubavi joj je sve govorio.

- Nisi trebao da brineš... sve je prošlo u redu.

- Da nije, ja bih se pozabavio njime... - znala je da je to ozbiljno mislio.

- Hoćemo li kući ili negdje na ručak? Koliko imaš vremena?

- Za tebe imam koliko god treba... - privukao ju je k sebi gledajući je u oči. Usne su im se srele u nježnom poljupcu.

Iako je imao posla odlučio je da popodne provedu zajedno u kući.

- Jesi li bio zabrinut? - upitala je ispitivački ga gledajući dok su pili kafu na terasi.

- Pitao sam se kako će se sve odraziti na tebe...

- Ja sam dobro, nemaš zašto da brineš... nastavljamo dalje... čak se sama sebi nekada čudim kako sam mogla živjeti prethodni život. Kao da to nisam bila ja - mirno i iskreno mu je saopštila.

- Ne bi da me se rješiš?

- A tome se ti nadaš! Pa da me zamjeniš sa nekom mlađom i plastičnom?! - šalila se. Ništa od toga!

- Možda ti budeš htjela da zamjeniš mene... - smješio se gledajući je s ljubavlju.

- Ne sikiraj se, a ni ne nadaj se! Nemam ja vremena za to.

- Nemaš vremena?

- Ja hoću da gradim, a ne da rušim. Moj si, tvoja sam. Odluka je konačna i nepromjenjiva. A i zadovoljna sam s onim što imam. Pokuša li neko nešto, ja ću da ga sredim ne trebaš ti. Posebno pokuša li "neka" nešto, nju ću da sredim momentalno. Na primjer, kao ona na zabavi...

- Koja?

- Ona plavuša malo starija od mene.

- Da, zainteresovana je bila...

- I sad je! Čekaj, kako ne znaš na koju sam mislila?

Znači li to da je na zabavi bila još neka tvoja

"obožavateljica"? - sumnjičavo se namrštila. Koja te još htjela? Odmah da si rekao!

- Hahaha... Smeta ti to?

- Naravno. Da ti se nije približila! Ni jedna!

- Dušo... - smijao se ispruživši ruke da je zagrlji. Ti si moja ljubav, moj život je tvoj...

- Obrene... - rastopila se od tolike ljubavi.

- Ali te neću sprečavati, niti imaš ikakve obaveze prema meni ako se predomisliš... - gledajući je u oči, rukama je milovao po kosi zavljučeci prste u nju i približavajući svoje lice njenom.

- Voli me... samo me voli... - odgovorila mu je tiho.

Bio je slab prema njoj znali su oboje. Oči su ga odavale, oči iz kojih je samo ljubav zračila.

*****

Počela je raditi. Išla je svaki dan s njim na posao. Polako ju je uvodio. Gledala je da mu olakša. Većinom su zajedno išli kući. Domaćica je ostajala do četiri, pa su njih dvoje na miru mogli da se raskomode kad bi stigli.

Ručak bi ih čekao, zajedno bi ručali, nekada otišli u grad, nekada do rodbine, a često su poslije ručka nastavljali s poslom. U slobodno vrijeme, najviše su voljeli da budu sami... Voljela je da ga sluša, imao je toliko toga da joj ispriča, pokaže...

Tara se brinula vikendom o jelu. Bio je jednostavan. Nije izvoljevao. I to joj se svidjelo. Između ostaloga, tražila je da joj priča o svojim ljubavima u životu. A sama mu je ispričala svoju ljubavnu istoriju.

POGLAVLJE 14.

U srijedu su odlučili raditi kod kuće. Nisu morali u firmu. Nakon ručka su se opet vratili u radnu sobu. Već je skoro palo veče, istezala se, želeći da završe posao za taj dan.

On to nije primjetio, pozvao je prstom i pružio jedan ugovor, objašnjavajući čemu služi.

Saslušala je, ali nije ga dalje ispitivala, vjerovatno je mislio da želi učiti od njega. Ona je imala druge ideje...

- Buci... - kucnula ga je prstom po leđima.

- Kaži dušo... - okrenuo se prema njoj.

- Jesi li gotov s poslom?

- Jesam, šta bi ti?

Pogledala ga je značajno i pokazala mu rukom da je prati...

- Hahaha... - smijao se slatko. Stigao je i čvrsto zagrlio ljubeći je u kosu i idući za njom.

U sobi je raskopčala svoju košulju gledajući ga.

- Prekrasan prizor najdraža... - prišao joj je, usne su im se srele u nježnom poljupcu.

Imao je i on košulju na sebi pa je i njegovu raskopčala i skinula ljubeći ga po vratu.

Najviše je volio da je u naručju odnese do kreveta.

Nježno bi je spustio i sio pored nje. Često bi ga vukla, ona je bila vitka, on jak, pa je uvijek pazio da ne bi bio grub.

*****

Noću se probudila i oslušnula. Spavala je u Obrenovom naručju. Osmjehnula se vidjevši da i on mirno spava.

Čula je da njen telefon zvoni. Vjerovatno je to i probudilo.

Ko je sad? 2:38 je pisalo na časovniku. Da se nije šta dogodilo roditeljima?

Ustala je polako, nabacila ogrtač i požurila.

- Ivan! - začuđeno je gledala u telefon. Razmišljala je da li da se javi ili ne. Bolje ne - zaključiti razumno.

Vrati se polako u krevet, podignu Obrenovu ruku i opet se ušuška u njegovu naručju.

- E tako... - zadovoljno je uzdahnula namjestivši se za spavanje.

Ona je spavala, kad se oko četiri Obren probudio.

Pogledao je na časovnik, još je bilo rano. Taman da se namjesti za spavanje, učini mu se da iz kuće dolazi neki neobičan zvuk. Nije bio siguran šta se čuje. Da nije alarm? Ustao je pažljivo, da ne uznemiri nju.

Prateći "trag" stigao je u dnevnu sobu, na stoliću je zvonio Tarin telefon nekim neobičnom melodijom, ustvari kao da neko zijeva.

Pisalo je Ivan! Propuštenih 17 poziva! Zvao je na sve moguće mreže...

Nikada nije bio u njenoj blizini kad bi je šef zvao, pa nije ni znao da je ovakvo zvono namjestila za Ivana. I za njega je imala posebno melodiju, ali lijepu, ljubavnu, a ne ove "neartikulisane zvuke".

- Dobro... da vidimo šta hoće... - sjedne na sofu i javi se na Tarin telefon. Aloo? - strogim glasom se oglasi.

- T...tara ti li si? - zaplitaio je jezikom i jedva govorio nekim piskutavim glasom.

- Jel' ti ja ličim na Taru?! Nije Tara, nego njen muž. A ko je to? - pravio se "Toša".

- A ti si bezvez...njakovi...ću - jedva je izgovorio.

- Eto ja sam! I šta ćemo sad? Bi li pomoglo da obučem Tarin ogrtač? - rugao mu se.

- Ne...ću tebe, hoću Taru! - ljutito je promrsio.

- Ne možeš dobiti Taru, ni sada, ni ubuduće kad si pijan. Ide se istrijezni, jer ću ti ja sutra svakako doći u posjetu.

- Dođi, mi...misliš da te se bojim? - ratoborno je zaustio.

- Bolje bi ti bilo da se bojiš... - i prekine mu vezu isključivši za svaki slučaj Tarin i svoj telefon.

Vratio se u krevet polako da je ne probudi. Nježno ju je privukao u zagrljaj ljubeći je po kosi.

- Koliko je časova? - sneno je podigla glavu.

- Noć je još, imamo vremena, spavaj ljubavi...

- Divno... i ti spavaj - osmjehnula mu se zagrlivši ga.

Nije više mogao da zaspe zbog budale. Dvoumio se da li da joj kaže za poziv.

*****

Čula je neku divnu muziku u snu. Lepršavu, prekrasnu...

- Dobro jutro ljubavi... - kroz muziku je raspoznala Obrenov glas.

- Pa to si ti pustio! - shvatila je. Okrenula se i uspravila u krevetu smijući se. Pružila je ruke prema njemu oduševljena buđenjem.

Bio je već obučen za izlazak.

- Ja sam se uspavala...

- Neka si, odmaraj. Danas ideš kod majke pa ne trebaš u firmu, ja ću donijeti kući pa ćemo zajedno raditi. Hoćeš da dođem po tebe?

- Pa može... dogovorićemo se kad vidiš kakav ti je raspored.

- Ti si uvijek na prvom mjestu... - nagnuo se nježno je ljubeći.

- Blago meni - uzdahnula je osmjehujući mu se.

Otišao je, a ona je veselo ustala. Onda se sjetila noćasnog poziva.

- Uh, zaboravila sam na onog glupana...

17 poziva... rijetko bi se napio, a onda je postajao naporan. Svega tri puta je gnjavio ovako, zivkajući je usred noći.

Kad se istrijezni, javiće mu se. A možda i neće. Neka ga "Švajcarska" tješi.

Ona je danas s posla htjela do majke, ali i da obavi još nešto... Pošto je oslobodio obaveza, nije morala žuriti, na miru se spremila i otišla do svojih.

*****

Bilo je vrijeme da ode po nju do tašte. Usput je dvoumio treba li joj reći za susret s Ivanom. Pitao ga je kakva je ljubavnica...

"Hmm... zašto te to interesuje? Kad sam... htio daa joj dam vremena i budem džentlmen, znajući da je voljela tebe, znaš šta mi je rekla? Ili dođi u krevet ili ti ujutro vraćam prsten u koverti jer ne ispunjavaš što si obećao.

"Stvarno? A šta si to obećao?"

"Da ću je voljeti. I da nema ništa na svijetu što ne bi uradio za nju."

Gledao ga je poluprisebno, ništa ne govoreći. Našao ga je u kancelariji, u neredu. Bazdio je na alkohol, probudio ga je i natjerao da se razbudi.

"Ništa ti ne razumiješ. Htjela je da te izbriše zauvijek. Nisi se sjetio ni da je pridržiš za ruku, da joj ponudiš rame za plakanje, razumjevanje... Nisi se potrudio niti malo da je upoznaš, a bila ti je pred nosom. Onoliko blago slijepcu pod nosom. Kako sam ti samo zavidio. S tobom je bila godina, a ti je nisi poznavao."

Na kraju ga je raspalio u facu, raskrvarivši mu usnu, i upozorivši ga strogo da mu više pijanome nije palo na pamet zvati Taru.

Pitao se kako da od nje sakrije ozlijeđenu ruku...

POGLAVLJE 15.

Bila je izrazito vesela kad su autom krenuli kući. Pošto je Obren bio lijevak, i koristio je lijevu ruku da udari Ivana, ona još nije primjetila ništa neobično.

Zaboravila je potpuno na noćasnje pozive, jer je imala jedan optimistični sastanak. Još nije željela da ga spominje njemu.

Učinilo joj se da je zamišljen. "Šta je razlog tome?" pitala se.

- Kako je bilo u firmi? Ima problema? Nešto te iznerviralo kad ti "frizurica" izgleda "norveški" - pomilovala ga je po kosi s osmjehom.

Na ovo se i on njoj osmjehnuo. Odmah ga je oraspoložila svojim zadirkivanjem. "Šta li će reći kad sazna razlog?" brinuo se.

- Ako je i bilo problema... čim mi se ti osmjehneš, svi nestanu. Evo me, opet sam vedar i nasmijan.

- Blago meni... hihhi - smijala se ko djevojčica. U slučaju da moja "magija" prestane djelovati, moram se zamisliti šta to znači... ili da imaš švalerku ili da ti trebaju tablete...

- Hahaha... neće prestati najdraža... kasno me uhvatilo, ali me je zato prodrvalo do temelja.

- Srećna sam. Treba to da znaš. Neka ti to bude nagrada za sav trud i ljubav koju ulažeš u mene - nježno ga je pomilovala po obrazu.

Osmjehnuo se ljubeći joj ruku.

Tako povezani, stigli su kući, raspremili se i sjeli da ručaju.

- Šta ti je to s rukom? - ozbiljno je gledala u njegovu ruku. Tek sad je primjetila da mu je lijeva natečena i ima posjekotinu.

- Hmm... to ti moram objasniti. Zato sam bio zamišljen u kolima.

- Obrene? - podigla je obrve. Bilo joj je jasno da se nešto dogodilo.

- Noćas te je zvaao Ivan... pa smo pričali...
- Pa što si se javljao! - upade mu ona u riječ. Vidjela sam i ja da me zove, ali se nisam javila. Sigurno je bio "nacvrčan", desilo mu se možda tri puta da me tako nacvrčan zove.
- Vidjela si?
- Jesam, ali nisam više njegova zaposlenica pa da mu se javljam. Dobro, šta je bilo kad si se javio?
- Bio je pijan, tražio je tebe...
- Pa si ti odlučio da ga odučiš od te navike... hahaha... joj dušo - nije znala bi li se smijala ili plakala. Ustala je od stola, prišla mu i čvrsto ga zagrlila.
- Ne ljutiš se? - oprezno je pitao.
- Ne znam kako ću kad jednog dana ne stigneš, ili zaboraviš da mi pokažeš da me voliš... Toliko si me razmazio, svaki dan mi donoseći novi poklon kao znak svoje ljubavi, da se bojim tog trenutka...

- Ne mogu ti obećati, ali ako je suditi po onome što osjećam, svaki dan te sve više volim. Što te više upoznajem sve više i više te volim... - ustao je zagrlivši je. Poljubio je vatrom koja mu je gorjela u srcu. Opraštaš li mi što sam ga zviznuo?

- Od toga ti je ruka natečena? - razgoračila je oči.

- Pa da... otišao sam jutros do njega i naredio mu da te više pijan ne zove.

- Da ti to više nije palo na pamet! Možeš da se ozlijediš! Obećaj mi da se nikad nećeš više tući ni sa kim, da se nećeš vozati onim blesavim kvadom, ustvari obećaj da ćeš me sve prvo pitati!

- Hahaha... dušo... da se nisi malo zaletjela? Ja sam pravnik, i to skoro vrhunski... pitam se kojim ugovorom bi ti to meni sve zabranila.

- Kad te lijepo zamolim, ti ćeš mene poslušati.... - napućila je usne približivši mu se i mazno ga počesavši po bradi.

- Hahaha... a to si ti smislila...

- Aha... ti si moj Buci... i sve moraš da me slušaš... - nasmijavala ga je.

- Opraštaš li mi?

- Dušo, toliki kredit imaš... da ti opraštam. Ali, ne sikiram se za njega, nego za tebe i sebe. Neću da to radiš, jer nema potrebe. Ovako ispada da sam još bila u vezi s njim, svi će to pomisliti. Trebaš ga ignorisati i pustiti da se sam sapliće o vlastite probleme.

- Idemo u krevet da se pomirimo? - pitao je veselo.

- Idemo... - pružila mu je ruku, čvrsto je stegnuvši kad joj je prišao. Dođi Vikinže moj divni...

Odmah se sagnuo i podigao je u naručje. Smijala se znajući da ovo najviše voli.

- Ovako ćemo brže da stignemo do sobe - bilo je njegovo objašnjenje.

- Kad me ne budeš mogao nosati, ukrašćemo kolica iz samoposluge pa me ubaciš u njih... - zagrlila ga je čvrsto.

Ruke oko nje su je liječile, grijale, ljubav joj davale.

Ko na sreću nauči, ne odriče je se lako...

*****

Nisu imali namjeru da ustaju iz kreveta do jutra. Ležali su, pričali, gledali neki zanimljivi film kad se oko 20.30 oglasilo zvono. Uporno je tulilo ne prestajući.

- Ko je sad? - namrštio se. Neko od mojih, samo oni mogu proći kroz kapiju. Šta mi bi da im dam šifru!

- Moraš otvoriti, nismo stavili kola u garažu. Znaju da smo tu.

Brzo su ustali, istovremeno se oblačeći.

- Podsjeti me da kola više nikad ne ostavljam napolju! I da promjenim šifru na kapiji! - vrtio je glavom idući u prizemlje.

- Stigla rodbina! - čula je kad su zagrajili sa vrata.

- Koga ste pitali da dođete? - čula je njegov strogi glas.

- Štooo? Da možda ne smetamo? Da se ti i mlada ne bavite nečim? Možda pravnim pitanjima? - čula je mlađi glas kako zadirkuje Obrena.

- Hahaha... smijali su se ostali. Bilo ih je bar troje.

Ona proviri u hol da ih dočeka.

- Evo nama strine! Gdje si strina! - sin od Obrenovog brata raširi ruke krenuvši prema njoj. S njim su bila tri mlada momka. Ili su rodbina, ili drugovi...

"Bezobraznik mladi! Htio da nas iznenadi. Sad ćeš ti dobiti svoje..." razmišljala je gledajući ih.

- Dobrodošli... baš smo mislili da vas zovemo. Obren čisti garažu i farba je, pa mu treba pomoć - gledala je u njih smješkajući se.

- Ne možemo sada, samo smo svratili da vidimo šta radite pa idemo u grad...

- A... tako, baš mi je žao - Tara je klimnula glavom.

- Od kada to on radi? Nema para da plati?

- Što da plaća kad ima rodbinu?

- Uuu snajka! Ti si baš štedljiva...

- Kad ste došli, ostanite. Ako hoćete večeru naći ćemo nešto u frižideru.

- E to može...

- Idem ja da je pripremim. Večera će biti kad sredite garažu...

- Striko, mi ipak moramo da idemo! Drugi put ćemo doći na večeru...

- Hahaha... - smijao se Obren kad su otišli. Opasne strine!

*****

Dovezli su se na posao, ona je otišla pod "patronat" svog mentora, a on u svoju kancelariju.

Ubrzo joj je stigla poruka od Eme. "*Nazovi me*" samo je pisalo. Pretpostavljala je o čemu se radi.

Nazvala ju je, i tako se zarazno smijala, da joj se i Tara morala pridružiti.

- Neka ga je nalemao! Ma trebao je još! Malo je što mu je razvalio vilicu! Hahahaaaa... - smijala se. Sad ću da ti pošaljem sliku kako mu je razvalio njušku!

- Prije samo nekoliko mjeseci za to ljubomoranje bi dala ne znam šta... A sada mi ne znači ništa... Kako se stvari ponekad u životu tako namjeste! - bila je iskrena sa prijateljicom.

Nije imala namjeru da zove Ivana. Poruku je dobio, nisu imali šta da se objašnjavaju.

Nekoliko dana je proteklo uobičajeno, radili su, posjetili njene roditelje, njegovu majku, a večeri su provodili zajedno u kući.

Došla joj je radna koleginja i prijateljica u posjetu jedno popodne. Obavjestila je da njena firma organizuje prijem za klijente i saradnike. Sigurno će i njih pozvati.

Ako dobiju poziv, Tara je odlučila prepustiti Obrenu da odluči hoće li ići ili neće.

*****

Ipak, on joj je rekao za pozivnicu i tražio njeno mišljenje. Pošto joj je drugarica radila u toj firmi činilo mu se u redu da odu na prijem.

- Ako se tebi ide, možemo - složila se.

Bila je zauzeta svojim planovima, pa je s pola pažnje pratila dešavanja oko sebe.

Sređeni i uparađeni otišli su na taj prijem. Prije nego što su krenuli, bila je nestrpljiva da se što ranije vrate. Sutra je imala zakazano kod doktora.

Oko devet, kad su svi već stigli, pojavilo se iznenađenje. Ivan je došao sa Kristinom na prijem. Stao je na vrata dvorane ko da stupaju kralj i kraljica u dvoranu, čekajući valjda da ih svi primjete.

Ona je bila sa drugaricom u priči, a Obren nekoliko metara od nje sa muškim društvom.

- Evo ti bivšeg šefa... sa ženskom pratnjom - pokazala joj drugarica glavom prema ulazu.

Nije htjela da se napadno okreće, samo je bacila brz pogled prema njima.

- To mu je djevojka. Roditelji joj žive i rade u Švajcarskoj.

Još su malo pričale, pa se ona diskretno uputi prema Obrenu.

- Buci... - šapnula mu je, uvlačeći ruku pod njegovu.

- Dušo... - osmjehnuo joj se kad mu je prišla.

- Buci, da te obavjestim, stigao je Ivan. I to sa "Švajcarskom". Nemoj slučajno da se iznerviraš...

- Zabile me za njega! Nemoj ti da se uzrujavaš... - gledao je zabrinuto.

- Ne brini dušo... to vrijeme je nepovratno prošlo - umirila ga je, istinski osjećajući mir što je prekinula to mučenje.

Kad su došli do njih, Obren je mirno, upozoravajuće pogledao u Ivana, osmjehujući se Kristini. Ivan je pogledao u nju, pa u namrgođenog Obrena.

Ona je pak, gledala u Obrena pa u Ivana, a "Švajcarska" je gledala zainteresovano oko sebe. Na njihovo izmjenjivanje "pogleda", nije obraćala pažnju.

Ivan je malo pognuo glavu, sigurno mu je bilo neprijatno što je pijan zvao.

Tako da je sve u svemu upoznavanje i pozdravljanje proteklo sasvim u redu.

Na polasku, drugarica joj je prenijela poruku od Ivana da bi razgovarao s njom.

- Sada?

- Ma ne... drugi dan - objasnila je ova.

- Pa neka mi pošalje poruku...

- Možda se boji da će ti Obren pročitati poruke...

- Hahaha... i treba da se boji, Buci skače samo na onoga ko mene iznervira. Pa mu je bolje da me ne živcira! Šta sad hoće? Sigurno ne zna da završi neki posao...

Kad su došli kući, Obren je vidio da Tara nije baš pričljiva. Strepio je kako će prihvatiti novu situaciju. Vidjela ga je s novom djevojkom...

U sebi je čvrsto odlučio da će imati razumjevanja ako joj to bude teško palo. Mora joj pružiti podršku i biti rame za plakanje.

- Obrene, sutra ću otići do mojih kad stignem - obavjestila ga pred spavanje.

- Da te ja odvezem?

- Ne treba, ići ću taksijem...

Ujutro su se ponašali normalno, otišli su zajedno na posao, a Tara ga je oko podne pozdravila i otišla do svojih.

Imala je pregled u dva popodne.

Otkada je otišla s posla, on više nije mogao da misli ni o čemu nego o njoj. Možda ide da se sretne s njim... Mora to prihvatiti, obećao joj je.

Nije mogao da izdrži, nazvao je taštu.

- Je li Tara još kod Vas? Mogu doći po nju...

- Nije još došla od doktora, valjda čeka rezultate... - mirno je saopštila žena iznenađenom Obrenu.

Ovo ga je otriježnilo pa je odlučio da više ništa ne pita i ne zaključuje napamet, dok mu ona sama ne kaže o čemu se radi.

Došla je kući prije njega. Bila je smirena, kao da je imala neki plan...

Ručali su, radili, otišli u šetnju i do jednog njegovog prijatelja, a da ona nije spomenula posjet doktoru.

Zaključio je da nije ništa zabrinjavajuće, možda redovna kontrola.

POGLAVLJE 16.

Slijedećih dana su zajedno odlazili i dolazili s posla. Provodili su maltene, 24 časa zajedno.

U petak su se spremali za "boravak u prirodi", odlazak u lovačku kolibu.

Proveli su se ludo, ko pravi ljubavni par su se jurili po šumi, družili s prijateljima (sad su to već bili i njeni prijatelji) i uživali u hrani i prirodi.

Sredinom sedmice ga je nazvala njena majka...

- Obrene, je li Tara s tobom?
- Nije, na sastanku je. Treba li vam odmah? Ući ću ja da je pozovem...
- Nemoj je ometati, samo joj prenesi kad krene kod doktora da dođe kolima jer nam treba nešto prevesti.
- Kod doktora?

- Pa daa... kad krene neka dođe svojim kolima - objašnjavala mu je žena ne shvatajući koji mu dio nije jasan. Ma dobro nema veze, ja ću je nazvati kad bude dostupna, nemoj se ti s tim opterećivati!

Opet je odlučio da je ništa ne ispituje.

A onda su bili na večeri kod njegovih.

- I oće li uskoro biti kakvih novosti kod mladenaca? - iznenada je upitala njegova majka šaljivo.

Izenadila je Obrena pitanjem. Pogledao ju je tako da je odmah začutala. Jasno joj je stavio do znanja šta misli o njihovim neukusnim podbadanjima.

- Biće nego šta... - odgovorila je mirno Tara, tako i ona dodatno iznenadivši Obrena. Na njen odgovor je zbunjeno podigao obrvu.

Na povratku kući interesovalo ga je kakve novosti očekuju.

- Pa Obrene žene ko žene, vole sve da znaju. Najbolje bi bilo da instaliramo kameru u kuću da imaju šta gledati umjesto serija...

*****

- Obrene jesi li ti ikada koristio Vijagru? - jedno veće je dobio direktno pitanje.

Podigao je obrve, iznenađeno se smijući na toliku izravnost.

- Ti draga direktno u centar bez okolišavanja... - prišao je milujući je po obrazu.

- Pa jesi li? - nije odustajala.

- Nisam, a bi li trebao?

- Ne bi naravno, ali me zanimalo da li si koristio... I da znaš nećeš da je koristiš, jesi li razumio?

- A ako zatreba?

- Ješćeš med i orase, hahaha... - smijala se vedro.

- Ne znam kakvi će biti rezultati s medom... hahaha...

Nije dalje ispitivao zašto je to interesovalo.

*****

- Jesi li slobodna? - ušao je u kancelariju koju je djelila sa starijim kolegom.
- Moram uskoro da krenem... imam sastanak.
- Kad stigneš prouči ovaj ugovor...
- Neću danas to da gledam, dosta sam radila. Hoću malo da se odmorim.
- Kako gospođa želi...
- Ja ću radije u jedan šoping...
- Trebaš pratnju?
- Ne plaši se, nisi kandidat za šetnju. Zvaću drugaricu ili majku koja bude slobodna. Ti radi kući i malo odmori.

*****

Da li slučajno, ili ga je neko obavijestio, sreća je Ivana kad je krenula na sastanak u Privrednu komoru.

- Nisi se javila... - odmah joj je prigovorio.
- U vezi čega da ti se javljam?
- U vezi posla... ali sam se snašao.
- E pa tako, snađi se i u buduće. Nisi nesposoban.

Pošto su bili na istom sastanku primjetila je da je gleda nekoliko puta. Pokušala je da definiše šta osjeća. Je li joj drago što mu je napokon probudila pažnju?

Pogledala je u svoj lijepi prsten i osmjehnula se. Pri pomisli na Obrena oblila je toplina. "Tu je moje mjesto... uz njega. Mali je ovaj patuljak za onoliku gromadu od čovjeka".

Na kraju sastanka je s radošću shvatila da je odbacila sve zablude i da može mirno naprijed. Nijedan dio nje nije želio da se vrati na staro.

Sve mane koje nije primjećivala na Ivanu, sad su odjednom iskakale pred nju.

Veselo je napustila salu, namjerno krenuvši s jednim kolegom, da je Ivan ne bi slučajno pratio.

Vratila se u firmu i otišla do njega.

- Imaš posla Buci? - provirila je nestašno u njegovu kancelariju.

- Uđi, uđi - nasmijao se vidjevši je veselu.

Prišla mu je, nježno ga poljubila i počeskala po bradi.

- Je li Buci šta doručkovao?

- Nisam stigao, znaš da ne volim doručak...

- Aaa ne može tako... ako ne doručkuješ, za kaznu moraš pojesti kilo voća... - zafrkavala ga je.

- Predomislila si se u vezi kupovine?

- Jesam, odustala sam. Iću ću drugi dan. Idemo u restoran, pa ćemo pričati.

Otišli su zajedno na rani ručak, ispričala mu je da je bio i Ivan na sastanku, ali je nije gnjavio.

- Ne trebaš ga više lemati, sad smo se već oboje navikli da svako ide svojim putem. Niti je drama meni, a uskoro će i on prihvatiti potpuno novo - opet mu je direktno saopštila.

- Znaš da to mene veseli - priznao je iskreno.

- Znam dušo, zato ti i govorim. Da ti olakšam. Ne želim da strepiš šta će se dogoditi kad se ja i Ivan sretnemo.

- Imam povjerenja u tebe, ali ne može niko da naredi srcu.

- Srce je izabralo tebe, i to je konačno. Rješila sam se zabluda i krenula da s tobom živim pravi život.

- Beskrajno sam srećan zbog toga - čvrsto je zagrlio milujući je po leđima i kosi.

- Volim te, treba to da znaš i da se više ne plašiš kako bi me mogao izgubiti. Nećeš nikada... zauvijek ostajem tvoja. I ti moj, naravno.

- Voliš me? Sigurna si? - gledao je kao da mu ono što je čuo ne dopire do svijesti.

- Da. Sigurna sam u to. Nisam ti htjela govoriti isprazne riječi dok u srcu nisam to osjetila. Shvatila sam da je to počelo odmah čim smo se upoznali. Jedna se "ljubavna iluzija" tada ugasila, nestala. Umjesto nje, rodila se prava ljubav...

- Tara... - slušao ju je i gledao skoro ne dišući.

Nagnuo se prema njoj da je poljubi, tako stavljajući tačku na sva iskušenja i dileme kroz koje su prošli.

POGLAVLJE 17.

- Gdje je Tara? - čudio se kad je stigao kući a nje nije bilo.

- Otišla je doktoru - obavijestila ga je domaćica.

"Opet doktoru!" uzdahnuo je uznemireno.

- Mislim ginekologu... - objasni žena ne ustručavajući se.

- A to... - zbunio se.

Nije imao pojma koliko česte žene idu kod ginekologa. Učinilo mu se da ona ide previše. Nisu imali nikakvih problema u krevetu, možda je išla zbog pilula...

Uveče mu ništa nije rekla. Nije htio da je pita. Neka mu sama kaže ako želi. Važno da joj zdravlje nije ugroženo.

Ali je odlučio da slijedeći put sazna o čemu se radi, ako mu ona sama to ne kaže.

*****

- Buci, vrijeme je da nam tvoja majka dođe u posjetu...
- Sama?
- Ne naravno, neka povede koga želi.
- Sigurno će pozvati tetke da nas sve "unakrsno" ispitaju
- nije mu ovaj predlog baš legao. Majka je bila kod mene samo dva puta. Idem ja tamo pa ne mora dolaziti...
- Jao dušo! Ti si vrhunski pravnik, a bojiš se majčinih pitanja! Red bi bio, moji su bili nekoliko puta, ona je iz uvidavnosti to do sada odgađala. Napravićemo zabavu za porodicu. Dovezeš ih ujutro, pa ćemo se družiti i kuvati. Složio se naravno, prenio majci Tarin poziv i usput je upozorio...
- Majko, nemoj da nas gnjavite ispitivanjima. Živimo kako se nama sviđa, a ne kako bi drugi htjeli.
- A djeca?

- Nećemo djecu, šta ti je! Pa imaš dosta unučadi, pusti nas na miru!

- Meni se učinilo da snajka hoće... ja sam tako razumjela.

- Pogrešno si zaključila! Nema govora o tome!

I na tome se razgovor završio. Došle su im u posjetu majka, snaje od braće i tetka.

Pričale su o porodičnoj historiji, o Obrenu kakav je bio, donijela mu je majka porodični album i pokazivala slike kad je bio dijete.

Pomogle su joj oko ručka, pa su uz kafu trkeljale o ženskim temama. Sve je prošlo sasvim lijepo.

Tara ih je pozvala opet, a one nju obavijeste da može doći k njima bez Obrena kad god poželi.

- Jesi li zadovoljna? - pitao je uveče kad su otišle.

- Naravno! Što se budemo češće sretale, odnos će nam biti sve prisniji.

- Imamo neki razlog za toliku prisnost? - čudio se.

- Obrene... - smijala se. Pa to ti je porodica, a ja sam jedinica. Tebi su se tvoji popeli na glavu, a ja bi rado da imamo nekoga.

- Ako ih želiš... - popustio je.

Zbliživši se s njegovom porodicom, Tara je htjela da olakša njemu. Ipak se oženio iznenada, svi su sumnjali da je "poludio" pa su se držali rezervisano.

On na to nije obraćao pažnju. Ali je ona smatrala da treba učiniti što može, da mu pomogne. I on je milion puta pokazao da štiti nju i da je spreman sve učiniti da je usreći i zaštititi.

Sad je bio na redu plan koji je željela ostvariti. Malo je brinulo šta će on reći kad čuje.

Nadala se da će sam spomenuti tu temu, ali kao da ga to nije interesovalo.

POGLAVLJE 18.

Taj dan je stigla kući sijajući. S Obrenom je krenula sreća, a sad se dogodio njen vrhunac. Pitala se kako da mu kaže...

Došao je direktno s poslovnog sastanka, skoro na večeru. Čekala je pravi trenutak u kojem bi mu saopštila vijesti.

- Dušo, idem na tri dana u Italiju... poveo bi te, ali mi je ludnica... - prekinuo ju je u razmišljanjima.

- Hmm... dobro, ako nemaš vremena... - pomislila je da mu u Italiji, romantičnoj atmosferi kaže vijest. "Šta sad da radi? Da čeka dok se vrati?" Nije mogla toliko izdržati.

- Ne ljutiš se?

- Ne, ne naravno... ne možeš me voditi na svaki poslovni put. Imam nešto da ti kažem...

- Da? U vezi čega?

- Jedno lijepo iznenađenje... ali ću ipak sačekati da se vratiš iz Italije.

- Dobro, ako tako misliš... - nije htio da insistira.

Ispratila ga je ujutro nerado na put. Već joj je nedostajala njegova snaga i energija. Ostavio joj je posla, moleći je ako stigne da mu to završi.

Prionula je odmah da to odradi. Tako neće razmišljati. Pozvala je roditelje da dođu na ručak, barem da nije sama cijeli dan.

S njim se čula predveče video vezom. Nekoliko puta su se u toku dana dopisivali, ali joj je trebao "uživo" pred spavanje.

Saopštila mu je da su joj roditelji tu i da ih pokušava nagovoriti da prespavaju kod njih. Obren ih je pozdravio i zamolio da ostanu s njom. Nisu mogli ništa da mu odbiju pa su tek ujutro poslije doručka zajedno s njom krenuli u grad.

Bila je do popodne u firmi, oko četiri se vratila kući. Samo što je ušla, oglasilo se zvono sa ulazne kapije.

- Da otvorim? - pitala je domaćica.

- Pitajte ko je, nikoga ne očekujem - oprezno je reagovala.

Odmah nakon toga zazvonio joj je telefon. Ivan!

- Alo... kaži - javila se nerado.

- Mogu li da svratim na kafu? Ispred kapije sam...

- Sad sam došla s posla, što me nisi ranije zvao...

Zašto li je došao kući? Možda iz radoznalosti ili bezobrazluka. Mogao ju je zvati da se sretnu u gradu.

Bila je gladna i nije joj bilo do priče.

- Neću dugo...

Klimnula je glavom domaćici da ga pusti.

- Dobar dan Tara... - pružio joj je lijep buket cvijeća.

Namrštila se na ovo. Šta li ovo treba da znači? Doduše kad su bili praznici ili rođendan joj, dobijala je i ranije cvijeće od njega i kolega.

Bio je fino uređen, u odijelu. "Izgleda skoro kao onda kad je krenuo prositi Kristinu" pade joj na pamet.

- Dobar dan i tebi. Zašto me nisi zvao ranije da se vidimo u gradu ako ti nešto treba?

- Pa... samo sam htio da te posjetim, ako nije problem.

- Posjeta nije problem, samo si se trebao ranije najaviti, ako si se "zaželio" našeg društva. Obren nije ovdje da te ugostimo kako treba.

- Znam da nije... čuo sam da je otišao za Italiju.

- Pa si namjerno došao kad je on otišao? "Šta li je ova budala namjerila?" Postala je zabrinuta.

Barem je domaćica bila u kući. Neće je pustiti sve dok on ne ode.

- Kad si već došao možemo zajedno da ručamo.
Domaćica će postaviti i za tebe.

- Imaš domaćicu? Svaki dan?

- Imam i baštovana, domara... - ložila ga je.

- Pa dobro si se udala...

- Jesam, hvala na komplimentu.

- Kako ti je na poslu?

- Manje stresno nego kod tebe. Radim većinom na ugovorima...
- Zašto nikad nisi pokušala da me "zbariš"? Ema mi je priznala da te nagovarala - naglo je prešao na "vruće" teme.
- Ne znam... nije moj stil valjda. Bili smo dovoljno dugo zajedno da si i ti imao priliku da pokušaš nešto. Uostalom zašto je to sad važno?
- Ja i Kristina... smo raskinuli.
- Žao mi je... ali ja ti tu ne mogu pomoći.
- Nedostaje mi da popričam s nekim. Kao što smo ja i ti pričali. Bili smo i drugari Tara, a ne samo poslovni saradnici.
- To je normalno kad ljudi rade zajedno - već je hvatala nervoza od njegove priče.
- U pravu si... cijelu firmu si držala na svojim leđima... dok se nisi zaljubila. Vidio sam i ranije da ti i Obren razmjenjujete čudne poglede.

- Kad si to primjetio? - iznenadila se.

"Možda su i drugi vidjeli da se između nas nešto dešava... Moram pitati Obrena je li mu iko spominjao nju."

- Pa nekoliko puta... mislio sam da je on obožavalac kao i svi drugi, nisam znao da ima poseban status. Doduše velika je "riba" i jako ga je teško pročitati. Svi te smatraju "fatalnom" jer si ga uspjela upecati.

- Nismo htjeli ništa govoriti dok nismo bili sigurni...

- Znači, ti si već bila u "šemi" s njim kad sam ja zaprosio Kristinu?

- Nisam bila u ozbiljnoj, ali sam znala za njegova osjećanja. Rekao mi je to otvoreno - mirno je priznala.

- Tara... jesi li sigurna da si dobro izabrala? Možeš još uvijek da se predomisliš... - učinilo joj je da pita iskreno zabrinut, kao pravi prijatelj.

- Hvala ti na brizi! - osmjehnula se prvi put od kad ga je ugledala.

- Ja sam vrlo zadovoljna svojim brakom. Ako i ja mogu nešto uraditi kao prijateljica za tebe... možeš računati na moju i Obrenovu podršku.

- Ne treba on da me podržava... samo sam tužan što smo se rastali iznenada, i u žurbi. Nedostaješ mi.

- Nekada je tako najbolje... - skoro su joj suze krenule od njegove iskrenosti.

- Ako želiš da se vratiš... i u firmu, i da... da nastavimo kao par, možeš odmah...

- Kakav par? Jesi li ti normalan? Udata sam i trudna! - izleteti joj je nekontrolisano.

Trebalo joj je pola minute da razumije šta je rekao.

Povjerovala je da iskreno shvata i kaje se zbog onoga što se desilo, kad ono njemu fali dadilja pa bi možda prihvatio i udatu ženu!

- Trudna? - zinuo je.

Pogledala je nestrpljivo na časovnik.

- Očekuješ nekoga? - shvatio je.

- Jeste, svaki čas mi treba svekrva doći... a tebi hvala na posjeti, drago mi je da smo popričali i raščistili sve dileme. I hvala ti na ponudi i brizi. Ne treba da vodiš računa više o meni - ustala je od stola dajući mu tako znak da treba da krene.

- Trudna si? - opet je pitao idući do vrata. Gledao ju je u čudu. Ko da ima rogove.

- Molim te da to zadržiš za sebe... još to nismo nikome objavili.

- Naravno... - zbunjeno se i zamišljeno složio.

*****

Čim je zatvorila vrata za Ivanom, ljuta na sebe pozvala je svekrvu.

- Alo majka, jeste li slobodni? Treba mi vaša pomoć.

Mogu li da dođem do Vas? Ako nije gužva u kući?

- Kod nas je uvijek gužva, ali ide stariji sin u grad pa me može povesti do tebe...

- Može tako, hvala vam!

Tara je hodala po kući iznervirano čekajući svekrvu. Odlučila je da se barem okupa i raspremi dok ne dođe.

"Šta li će on reći kad sazna da je Ivan prije njega saznao za moju trudnoću?"

Razočarala je samu sebe svojim ponašanjem. Trebala mu je reći prije nego što je krenuo. Sad nije mogla da se smiri.

Djever je ispred kapije svirnuo, pa je izašla da se pozdravi s njim. A svekrva je stigla u kućnim papučama!

- Pa Vi se niste ni obuli! - čudila se Tara vidjevši ženu.

- A što da se obuvam? Ne idem u grad. Šta god obujem, nažulja mi noge...

Ova svekrvina opuštenost je nasmijala Taru. Da je sad Obren vidi. Nakon ovoga, smiri se i odluči da povjeri ženi tajnu.

- Sjećate li se Vi o čemu ste ispitivali Obrena... šta vas je interesovalo u vezi nas dvoje? - upita je kad su se smjestile uz kafu u dnevnu sobu.

- Šta sam ga ispitivala? Snajka, nije on lak za ispitivanje... - čudila se žena Tarinom pitanju.
- Sjećate li se kako ste zafrkavali mene, pitajući hoće li biti šta novoga?
- Aha, toga se sjećam...
- Pa... eto ima nešto novo.
- Je li? A šta novo?
- Jao majka, pa sjetite se u vezi čega su trebale biti te novosti...
- Slabo ja tebe razumijem. Samo sam u šali pitala hoćete li raditi dijete, ništa više...
- Pa to! To...
- Šta to? To te interesuje?
- Jao majka! Trudna sam, eto to je to!
- Juuuu - vrisnu žena pljesnuvši rukama. Ma jesi li? A šta kaže Obren?
- Ne kaže još ništa... jer ne zna. A ja bi da mu Vi to kažete...

- Ja?! Pa da se naljuti na mene! Zašto da mu ja kažem? Pa ti mu reci, ti si mu žena. Misliće da ga zafrkavam - svekrvi se nije baš dopala Tarina ideja.
- Možemo zajedno...
- Pa koliko si trudna?
- Skoro dva mjeseca.
- Opa! A joj da mi je vidjeti Obrenovo lice kad mu kažeš. Ahahaha... - smijala se. Napokon je žena shvatila situaciju. Pazi ti da mu ne pozlije! - prestade da se smije i naglo se uozbilji. On je meni rekao da od toga nema ništa. Da ćete vas dvoje sami uživati.
- Još malo pa će me zvati, možemo mu zajedno reći.
- Ne znam ja... kako će se vratiti kući...
- A da mu onda samo nagovjestimo iznenađenje?
- Ajde dobro...

*****

Kad je Obren od Tare čuo da mu je i majka tu, zastao je trunutak. Valjda je mislio da će dobiti objašnjenje zašto je došla kod njih.

- Jesi li došla s nekim razlogom, ili... - upita kad nijedna ne reče ništa.

- Pa došla da obiđem snajku... javila mi se danas, pa reko kad me zove, da je ne odbijem...

- Tara te pozvala u posjetu? Samo je to u pitanju? Ili te nešto posebno interesuje - vidjele su da se malo namrštio pa su se njih dvije pogledale.

- E pa dragi sine, sve što me interesovalo, saznala sam! - pomalo prkosno saopšti mu majka iznervirana sinovljevom nepovjerljivošću.

- Tara... znaš li ti o čemu priča?

- Znam dušo... zvala sam je da i tebi zajedno kažemo...

- Da? Šta da mi kažete? - čudio se.

- Bićeš otac! Hahahaha... - prasnu mu majka u takav smjeh da su joj suze potekle...

- Mhnn?! - zagrcnuo se. Ne trepćući je gledao u njih. Tara? Šta ona to priča?

- Izvini dušo... kad dođeš sve ću ti ispričati detaljno, ali sam večeras zamolila tvoju majku za pomoć. Željela sam da ti zajedno saopštimo lijepu vijest... - nije mogla da nastavi, počela je da plače.

- Ovaj... pa kako... - zbunjeno je promućao.

- Kako se to desilo misliš? - smijala mu se majka u lice. Treba li detaljno da ti objasnim ili može kraća verzija? Ahahaha... Ajde snajka, ajde ne plači - lupkala ju je svekrva po leđima.

- Tara... dušo, nemoj se uzrujavati, u redu je. Samo se nemoj uzrujavati - svjestan ozbiljnosti situacije brinuo se kako će se ovo odraziti na nju.

"Kako li joj je samo palo na pamet da pozove majku?" čudio se. Zašto mu to nije rekla kad je krenuo na put? Možda se plašila. Sigurno je razumjela da on to ne želi pa se plašila da mu kaže, razmišljao je pakujući se.

*****

Probudio je šofera i rekao da kreću odmah nazad kući. Stigli su rano ujutro oko četiri časa. Ona je spavala prebacivši ruku na njegov jastuk.

Svekrva je bila s njom skoro do 23 časa. Smirivala je, govoreći da će sve biti u redu. Pričala joj je o svom životu, njihovoj porodici, samo da je opusti. Složila sa da neće nikom ništa govoriti, dok oni to ne odluče.

Na polasku joj je rekla: "snajka... kako se ono kaže... a da, carica si!" Otišla je smijući se. U svojim kućnim papučama...

Osmjehnuo se gledajući je. Nije htio da je budi, sjedio je tako u fotelji uživajući u prizoru. Sjetio se neprospavanih noći i nervoze koja ga je obuzela jer je nije mogao zaboraviti. Mjesecima se borio sam sa sobom, želeći da joj kaže šta mu je na srcu.

Obećao je da će uraditi "baš sve" za nju. Ona je željela da postane majka. Njena želja za njega je bila zapovijest.

*****

- Dobro jutro ljubavi... - začula je poznati glas dok se ujutro protezala.

Naglo se uspravi u krevetu.

- Buci pa ti si stigao! - začuđeno ga je gledala kako mirno sjedi pored nje na krevetu.

- Pa morao sam... kad ste mi sinoć vas dvije svašta napričale. Glas mu je bio smiren i vedar.

- Ne ljutiš se?

- Ne ljutim... na tebe se nikada ne mogu naljutiti. Ti si moja ljubav i moj život. Samo sam iznenađen... - nagnuo se milujući je po licu. Pominjala si neko iznenađenje prošli put...

- Da to je bilo to... dvoumila sam se da li da ti kažem prije puta. Strašno si mi nedostajao... - zagrlila ga je oko vrata.

- I ti meni... još sam zbunjen, ali si mi jako nedostajala - nježno je zagrlio prislanjajući joj glavu na svoje grudi.

- Drago mi je da si prihvatio novost.
- Znaš da bi zbog tebe sve prihvatio... samo si me iznenadila. Nikad nisi spominjala da želiš biti majka.
- Mislila sam da ćeš ti nešto reći...
- Nisam mislio da te interesuju djeca, pa nisam ništa govorio.
- Interesuju. Želim svoga sina.
- Sina? Tara... ja sam stariji, i nisam neki obožavalac djece, moram ti priznati.
- Ali obožavaš mene - bila je nepokolebljiva.
- To... da... - priznao je klimnuvši glavom.
- E onda ćeš obožavati i naše dijete.
- Dobro, pa šta ćemo sad? Ne znam šta ja treba da radim?
- Ti si uradio što si trebao - osmjehnula se s olakšanjem kad je prihvatio novost. Treba samo da izdržiš zafrkavanja... Sve ostalo će doći na svoje.
- Ne brini za to. Samo me interesuje kako si došla na ideju da prvo kažeš mojoj majci?

Ispričala mu je kako se sve desilo. Za Ivanov dolazak, razgovor i kako je u afektu rekla da je trudna (izostavila je samo da joj je ponudio vezu, vjerovatno se i Ivan pokajao nakon toga).

- Nisam željela da drugi znaju prije tebe, pa sam tražila način kako da to i tebi saopštim odmah.

- Pa si se sjetila nje? Zašto me nisi direktno zvala?

- Možda zato jer je crkla od smijeha kad je čula novost i skoro plakala pričajući kako si joj kategorički tvrdio da o bebi nema ni govora.

- Znači, sad mi se smije iza leđa - uzdahnuo je.

- Otprilike... - veselo je potvrdila Tara. Ali je obećala da neće nikome još govoriti.

Osmjehnuo se i on blago, pa je Tara zaključila da se pomirio sa situacijom.

- Još je rano, dođi u krevet...

Sačekala je da se smjesti pored nje i zagrlj je.

- E sad je sve kako treba... - nasmješila mu se grleći i ona njega.

- Zadovoljna si? - podigao je obrve smješeći se.

- Presretna i prezadovoljna - klimnula mu je glavom pružajući mu usne za poljubac.

- Dobro najdraža kad je tako... - čvrsto je privukao u svoj zagrljaj.

- A ti? - učinilo mu se da joj osjeća brigu u glasu.

- Ti si bila moj san... jedini san koji nisam mogao da ostvarim. Ponekad bi poželio samo da mi je minut s tobom. Dao bi cijeli svijet za taj minut, toliko sam čeznuo da mi budeš blizu. A ti si sad tu, moja žena, moja ljubav, moj ostvareni san koji traje, i trajaće cijeli život.

Nije mogla ništa da kaže, suze su joj pošle. Samo ga je čvrsto zagrlila dok je nježno milovao pričajući joj.

Zar postoji veća sreća? Tara je pomislila da veća od ove ne može biti...

POGLAVLJE 19.

- Na žalost opet ću morati za tri dana na put...
- Razumijem, takav ti je posao - sad kad je znao, bilo joj je lakše da ga pusti.

Ispratila ga je još uvijek zbunjenog ponovo na poslovni put. Nije završio posao i morao je da se vrati na pregovore.

- Čuvaj se dušo... nemoj biti sama da ti ne bi pozlilo - nije imao pojma o trudnoći ali se brinuo za nju.
- Ne brini za mene, paziću se, ali ti si pod šokom pa se ti pazi.
- Hoću... - obećao je.
- Obrene... biće sve u redu. Ti si me to naučio. Dao mi snage, pokazao mi put...

Grlio je dugo prije nego je sio u kola. Čim je krenuo, već joj je nedostajao.

Biti trudnica sa Obrenom uz sebe, je bila jedna stvar. On joj je u svemu pružao podršku i ljubav i bio uz nju. Nasuprot tome, biti trudnica sama kod kuće, je bila sasvim druga priča. Ipak je odlučila da ne drami nego da se raduje.

*****

- I šta si mi donio iz Italije?

- Dobila je jedan lijepi ručno napravljeni kipić madone s djetetom za radni sto, divne večernje cipele, iz radnje u kojoj si prošli put kupila par.

- Hvala ti dušo... a šta je ovdje? - uzela je još jednu kutijicu.

- Otvori... - preslatke male dječije ručno rađene cipelice za bebe od meke kože izvezene lijepim uzorkom.

Bila je vrlo zadovoljna, ovo joj je bila potvrda da se ne protivi njenoj trudnoći.

*****

Tara je razumjela da se još nije snašao u novoj ulozi, pa ga nije htjela zamarati svojim euforičnim ponašanjem. Objasnila mu je da sve ostaje isto. Išla je normalno na posao. Željela je da sačekaju pravi trenutak kad će reći ostalima za novosti.

Radila je skoro koliko i do sada, pridržavajući se uputa ljekara. On se još nije navikao na novonastalu situaciju, djelovalo mu je sve apstraktno. Nije se baš nadao da će dadiljati, želio je da uživa s njom.

Vremenom se, videći nju kako je to mirno prihvatila, navikao na ideju da će imati dijete. Ona je već bila u četvrtom mjesecu kad su to drugima rekli.

"Postaćeš otac? Ti nisi normalan!", "Alo Miki ... jel' tvoje?"... Naslušao se sit takvih komentara, ali je sve mirno podnosio.

Obrena su svi ozbiljno uvažavali, nije navikao da mu se smiju u lice skoro. Ali bi se onda sjetio njenog upozorenja da mora izdržati zadirivanja...

*****

I kad je došlo vrijeme za porođaj sama je otišla u bolnicu. Zvala ga je, ali je bio na sastanku. Nije htjela da diže frku, nego je umjesto njega pozvala svekrvu i roditelje.

Majka ga je obavijestila da je postao otac. I to kako...

"Alo...Obrene, zovem te cijelo vrijeme, jel' ti to nećeš da se javiš majci?"

"Majko, bio sam na sastanku. Ako je nešto hitno rekao sam ti da ostaviš poruku sekretarici, ona bi me obavjestila."

"Neću da pričam sa sekretaricom nego s tobom!"

"Dobro, zašto si me zvala? Je li sve u redu?"

"Jeste, sve je kako valja nego da ti kažem da sam postala ponovo baba."

"Baba?"

"Aha, tvoja žena prije pola sata rodila mi unuka"

"Tara!" tek je onda shvatio o čemu se radi...

"Jesi li još na nogama?" zafrkavala je gospođa sina.

"Majko! Govori gdje ste, kako je Tara! Pa nije još bio termin!"

"Polako... ne uzrujavaj se, škodiće ti. Sve je u redu, snajka i unuk su dobro."

*****

- Zašto me nisi obavjestila kad si krenula?

- Izgledaš cijelo vrijeme zbunjeno pa sam se bojala da ćeš se uspaničiti.

- Ali si naravno rekla mojoj majci? - bacio je pogled prema hodniku u kome je sjedila njena svekrva.

- Oprosti dragi, morala sam nekome reći, ona je iskusna, zna šta treba... - uhvatila ga je za ruku izvinjavajući se.

- Sve je u redu, šalim se...

- Obrene... - zovnula ga je kad je krenuo iz sobe.

- Molim dušo... - vratio se prema njenom krevetu.

- Hvala ti mnogo za sve...

- Hvala tebi... što si mi pružila priliku da te volim. I što si mi na ljubav uzvratila ljubavlju...

Toliko ga je usrećivala, da je bio spreman "baš sve" da joj pruži, a i više od toga...

*****

Najgori neprijatelji ljubavi su zablude i predrasude...

Nekada vjerujemo u nešto što nije tačno, i ta nas zabluda odvodi sa pravog puta ili pored prave ljubavi.

A ponekad imamo "spisak očekivanja" - predrasude, koje se na kraju pokažu bezvrijednim i nebitnim. Ako ih se uporno držimo gotovo sigurno će nas odvesti na krivi put.

Kad odlučujete, neka su duša i razum saglasni (zadovoljni). Ako nisu, potrebna vam je pomoć. Ko pomoć traži, pomoć i dobije. Neko od bliskih ljudi, neko iz knjiga, neko prateći znakove "pored puta"...